

การฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบ

ในปัจจุบัน ปัญหาเรื่องการฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิต หรือเครดิตที่มีเอกสารประกอบได้ทวีเพิ่มมากขึ้น เช่น กรณีมีการปลอมแปลงใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) หรือใบรับรองสินค้า (Certificate of Inspection) หรือปลอมแปลงเอกสารอื่น ๆ เพื่อให้ถูกต้องตามเครดิต เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าขึ้นก็เป็นปัจจัยให้เกิดการฉ้อฉลหรือปลอมแปลงมากขึ้นทุกวัน¹

ทุกวันนี้ ธนาคารพาณิชย์จะต้องเผชิญกับการฉ้อฉล (Fraud)² ในเครดิตที่มีเอกสารประกอบใน 2 ลักษณะ คือ

1. การฉ้อฉลโดยการยื่นเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต แต่ผู้รับประโยชน์ได้กระทำการฉ้อฉลในส่วนของสินค้า เช่น ส่งสิ่งอื่นมาแทนสินค้าที่สั่งซื้อ เป็นต้น
2. การฉ้อฉลโดยการยื่นเอกสารปลอมโดยที่สินค้ามีคุณภาพต่ำกว่าที่กำหนด หรือสินค้าไม่มีอยู่เลย

¹ E.P. Ellinger, "Fraud in Documentary Credit Transaction," The Journal of Business Law. 6 (July 1981) : 258.

² Fraud หมายถึง เจตนาหลอกลวงหรือบิดเบือนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชักจูงให้บุคคลอื่นเชื่อในการหลอกลวงหรือบิดเบือนนั้น เพื่อแสวงหาประโยชน์แห่งตน หรือเพื่อให้ผลประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมาย การหลอกลวงอาจกระทำควววาจาหรือการกระทำหรือทำให้เข้าใจผิดหรือบิดเบือนข้อเท็จจริงอันควรเปิดเผยโดยมีเจตนาที่จะหลอกลวงบุคคลอื่นทำให้เขาเสียหาย รายละเอียดโปรดดู Henry Campbell Back, Black's Law Dictionary, 5 th ed. (St. Paul Minn : West Publishing Co., 1979), p. 594.

ในการรับชำระเงินตามเช็ค ผู้ขายจะต้องยื่นเอกสารตามที่เช็คที่มีเอกสารประกอบต้องการ เมื่อเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเช็คแล้ว ธนาคารมีหน้าที่ที่จะจ่ายเงินในเช็คที่มีเอกสารประกอบ คู่สัญญาทุกฝ่าย "เกี่ยวข้องกับเอกสารไม่ใช่สินค้า" (deal in documents, not in goods)

หลักมูลฐานในกฎหมายเรื่องเช็คเตอร์ออฟเช็ค หรือเช็คที่มีเอกสารประกอบคือ หลัก Independence ซึ่งเป็นเจตนารมณ์ของกฎหมายที่จะแบ่งแยกสัญญาเช็คเตอร์ออฟเช็คในระหว่างธนาคารผู้เปิดเช็คและผู้รับประโยชน์ออกจากมูลหนี้ทางการค้าระหว่างผู้ซื้อและผู้รับประโยชน์ตามสัญญาเดิม ธนาคารผู้เปิดเช็คมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินหรือคำขอให้จ่ายเงินของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ต่อเมื่อเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเช็คโดยไม่เกี่ยวข้องกับภาระกระทำของผู้รับประโยชน์ตามสัญญาเดิม¹

เนื่องจากหลัก Independence บังคับให้ธนาคารผู้เปิดเช็คจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ แม้จะมีข้อบกพร่องในการปฏิบัติตามมูลหนี้เดิมอยู่ก็ตาม ดังนั้น ฝ่ายที่ได้รับความเสียหายคือ ผู้รับประโยชน์ที่สามารถลดความเสี่ยงภัยในอันที่จะไม่ได้รับชำระเงินลงได้เป็นอันมาก แต่ความแน่นอนเกี่ยวกับการชำระเงินแก่ผู้รับประโยชน์เป็นความเสี่ยงภัยในความเสียหายสำหรับผู้ซื้อ เมื่อธุรกิจการค้ารายนั้นเสียไปเพราะการฉ้อฉลของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ และผู้ซื้อต้องเฝ้าระวังความเสียหายนั้นเองโดยการฟ้องคดีตามมูลหนี้ตามสัญญาเดิมซึ่งอาจไม่เป็นผล ฉะนั้น หลัก Independence นี้จึงทำให้ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริตได้ประโยชน์โดยมิชอบ²

¹ Note, "Letters of Credit : Injunction as a Remedy for Fraud in U.C.C. Section 5 - 114," Minnesota Law Review 63 (March 1979) : 488 - 489.

² Ibid., pp. 489 - 490.

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1974 revision) ซึ่งเป็นคู่มือปฏิบัติของธนาคารเกี่ยวกับเครดิตที่มีเอกสารประกอบก็ไคส์ฉบับส่นหลัก Independence โดยชัดแจ้ง โดยบัญญัติไว้ในข้อกำหนดทั่วไปและคำจำกัดความ (c) และ มาตรา 8 (a) ดังต่อไปนี้

ข้อกำหนดทั่วไปและคำจำกัดความ (c) โดยสภาพ เครดิตยอมแยกเด็ดขาดจากสัญญาซื้อขาย หรือสัญญาอื่นใด ซึ่งเป็นมูลฐานแห่งเครดิตนั้น ธนาคารยอมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหรือผูกพันในสัญญานั้น ๆ ทุกกรณี ¹

¹ ทวีศักดิ์ วิศิษฎ์พิกุล, ยูเนปส อ่างจาก ชรินทร์ พิทยาวิวิธ 2525 : 276.
แปลจากข้อความเดิม ดังนี้

General provisions and definitions

(c) Credits, by their nature, are separate transactions from the sales or other contracts on which they may be based and bank are in no way concerned with or bound by such contracts.

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1983 revision) ได้บัญญัติในทำนองเดียวกันใน Article 3 ดังต่อไปนี้

Article 3 Credits, by their nature, are separate transactions from the sales or other contract (s) on which they may be based and banks are in no way concerned with or bound by such contract (s), even if any reference whatsoever to such contract (s) is included in the credit.

มาตรา 8 (a) ในกระบวนการปฏิบัติเกี่ยวกับเครดิตที่มีเอกสารประกอบ
 ทุกฝ่ายปฏิบัติงานเกี่ยวกับเอกสารเท่านั้น ไม่ใช่เกี่ยวกับตัวสินค้า¹

นอกจากนี้ ตามมาตรา 9 ของ Uniform Customs and Practice for
 Documentary Credit (1974 revision) ยังได้บัญญัติยกเว้นความรับผิดของ
 ธนาคารเอาไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 9 ธนาคารย่อมไม่ผูกพันรับผิดชอบเกี่ยวกับแบบฟอร์ม ความสมบูรณ์,
 ความถูกต้องแท้จริง การปลอมแปลง หรือผลในทางกฎหมายของเอกสาร หรือ เงื่อนไข
 ทั่วไป และ/หรือเงื่อนไขเฉพาะที่ระบุหรือปรากฏบนเอกสาร หรือลักษณะประเภทสินค้า
 ปริมาณ น้ำหนัก คุณภาพ สภาพการบรรจุ การส่ง มูลค่าหรือการมีอยู่จริงของตัว
 สินค้า หรือ ความสุจริต การกระทำ และ/หรือการละเว้นการกระทำ ความสามารถ

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 282. แปลจากข้อความเดิมดังนี้

Article 8 (a) In documentary credit operations
 all parties concerned deal in documents and not in goods.

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary
 Credit (1983 revision) ได้บัญญัติไว้ในทำนองเดียวกันใน Article 4
 ดังต่อไปนี้

Article 4 In credit operations all parties
 concerned deal in documents, and not in goods, services and/or
 other performances to which the documents may relate.

ชำระหนี้ การปฏิบัติตามสัญญา หรือฐานะของผู้ส่งสินค้า หรือของผู้รับขน หรือผู้รับ
ประกันภัยสินค้า หรือบุคคลอื่นใดทั้งสิ้น¹

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 284 - 285. แปลจากข้อความเดิม ดังนี้

Article 9 Banks assume no liability or responsibility for the form, sufficiency, accuracy, genuineness, falsification or legal effect of any documents, or for the general and/or particular conditions stipulated in the documents or superimposed thereon ; nor do they assume any liability or responsibility for the description, quantity, weight, quality, condition, packing, delivery, value or existence of the goods represented thereby, or for the good faith or acts and/or omissions, solvency, performance or standing of the consignor, the carriers or the issuers of the goods or any other person whomsoever.

อนึ่ง ตาม Uniform Customs and Practice for Documentary Credit (1983 revision) ได้บัญญัติไว้ในทำนองเดียวกันใน Article 17 ดังต่อไปนี้

Article 17 Banks assume no liability or responsibility for the form, sufficiency, accuracy, genuineness, falsification or legal effect of a document , or for the general and/or particular

conditions stipulated in the documents or superimposed thereon ; nor do they assume any liability or responsibility for the description, quantity, weight, quality, condition, packing, delivery, value or existence of the goods represented by any documents, or for the good faith or acts and/or omissions, solvency, performance or standing of the consignor, the carriers, or the insurers of the goods, or any other person whomsoever.

ฉะนั้น จึงถือว่า Uniform Customs and Practice for Documentary Credit เป็นหลักเกณฑ์ที่สนับสนุนคุณประโยชน์ของการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต หรือเครดิตที่มีเอกสารประกอบ แต่เพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม การใช้หลัก Independence โดยเคร่งครัด ดังกล่าวอาจจะทำลายความยุติธรรมและไม่สอดคล้องกับความเป็นธรรมทางการค้า เพราะหลัก Independence นี้ ไม่อาจเยียวยาแก้ไขความเสียหายแก่ผู้ซื้อในกรณีที่มีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้าที่ใช้ เลตเตอร์ออฟเครดิตหรือเครดิตที่มีเอกสารประกอบ ด้วยเหตุนี้ การยกเว้นหลัก Independence สำหรับข้อเท็จจริงบางกรณี เช่น เมื่อผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ ฉ้อฉลหรือปลอมแปลงเอกสาร ย่อมจะเป็นประโยชน์เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้ซื้อที่สุจริต และเพื่อชดเชยวงมีผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริตได้รับประโยชน์โดยมิชอบ¹

เรื่องที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสาร ประกอบ ซึ่งเป็นข้อยกเว้นของหลัก Independence อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตหรือเครดิตที่มีเอกสารประกอบโดยทั่วไปไม่มีวัตถุประสงค์ ในทางใดทางหนึ่ง กล่าวคือ เพื่อเป็นเครื่องมือในการชำระเงินที่เรียกว่า เครดิต ที่มีเอกสารประกอบทางการค้า (Commercial Documentary Credit) หรือ เพื่อการค้าประกันที่เรียกว่า เครดิตค่าประกัน (Standby Credit)² ฉะนั้น ในที่นี้

¹ Herbert A. Getz, "Enjoining the International Standby Letter of Credit : The Iranian Letter of Credit Cases," Harvard International Law Journal 21 (Winter 1980) : 204.

² Note, "Letters of Credit : Injunction as a Remedy for Fraud in U.C.C. Section 5 - 114," p. 494.

เมื่อกล่าวถึงการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบก็หมายถึง การฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบทางการค้าหรือเครดิตค้าประกันแล้วแต่กรณี

อนึ่ง ในเรื่องการฉ้อฉล "Fraud" ในเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น แท้ที่จริงเป็นเรื่องผลของฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิตในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมูลหนี้ตามสัญญาเดิม (underlying contract) ระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์เท่านั้น ฉะนั้นในการเขียนวิธานพันธบัตรนี้ เมื่อกล่าวถึงการฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิตแล้ว ขอให้เข้าใจว่าหมายถึงผลของฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิตดังกล่าว

นอกจากนี้ พึงสังเกตว่า "การฉ้อฉล" ในเลตเตอร์ออฟเครดิตนี้แตกต่างจาก "กลฉ้อฉล" และ "การเพิกถอนการฉ้อฉล" ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ

ในเรื่อง "กลฉ้อฉล" ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 121 - 125 นี้หมายถึง การกระทำไม่ว่าจะในลักษณะใดอันเป็นการแสดงให้ปรากฏชัดถึงข้อความอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยการใช้อุบายหลอกลวงให้ผิดไปจากความจริง เพื่อให้ผู้กระทำการในนิติกรรมไม่ว่าฝ่ายใดหลงเชื่อในข้อความนั้นว่าเป็นความจริงและได้เข้าทำนิติกรรมตามความประสงค์อันบุคคลผู้แสดงเจตนาอันหลงผิด ซึ่งผู้กระทำการโดยทุจริตใช้อุบายหลอกลวงนั้นอาจจะเป็นผู้กระทำการแต่ละฝ่ายในการทำนิติกรรมหรือบุคคลภายนอกบุคคลใดบุคคลหนึ่งก็ย่อมได้¹ จึงเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ของบทบัญญัติตามกฎหมายในเรื่อง "กลฉ้อฉล" นี้ มุ่งที่จะคุ้มครองผู้กระทำการในนิติกรรมมิให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องตกเป็นเหยื่อแห่งการหลอกลวงของบุคคลอื่นให้กระทำการโดยมิต้องตามความประสงค์อันแท้จริง

¹ ไชยยศ เหมะรัชตะ, กฎหมายว่าด้วยนิติกรรม เล่ม 2. คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525, หน้า 535.

ฉะนั้น คำว่า "กลฉ้อฉล" ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 121 - 125 จึงต่างกับคำว่า "Fraud" ในเรื่องเลตเตอร์ออฟเครดิต เพราะในขณะที่ผู้สัญญาในเลตเตอร์ออฟเครดิต ได้แก่ ผู้ซื้อ (ลูกค้าของธนาคาร) ผู้ขาย (ผู้รับประกัน) และธนาคารผู้เปิดเครดิต ตกลงเข้าทำสัญญาหรือตกลงมีนิติสัมพันธ์ต่อกันนั้น ยังไม่มีการหลอกลวงให้สำคัญผิดแต่ประการใด กล่าวคือ "Fraud" ที่เกิดขึ้นในเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นมักจะเกิดขึ้นโดยการกระทำของผู้ขายหรือผู้รับประกันที่ไม่สุจริตแต่ฝ่ายเดียว ทั้งยังเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่ผู้สัญญาทุกฝ่ายได้ตกลงทำสัญญากันแล้ว ยิ่งกว่านั้น ถ้าหากบุคคลภายนอกเป็นผู้กระทำการฉ้อฉลหรือหลอกลวง เช่น ผู้แทนของผู้รับชช หรือนายเรือ โดยผู้ขายหรือผู้รับประกันไม่ทราบเรื่องแล้ว ก็คงถือว่าผู้ขายหรือผู้รับประกันสุจริตและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย ฉะนั้นในเรื่อง "กลฉ้อฉล" และ "Fraud" ในเลตเตอร์ออฟเครดิตจึงแตกต่างกัน

สำหรับกรณี "การเพิกถอนการฉ้อฉล" นั้น เป็นมาตรการการคุ้มครองป้องกันสิทธิของ เจ้าหนี้ กล่าวคือกฎหมายได้วางมาตรการ มิให้ลูกหนี้ทำนิติกรรมโดยการฉ้อฉล ทำให้เจ้าหนี้เสียเปรียบเพราะนิติกรรมนั้นจะทำให้ทรัพย์สินของลูกหนี้ลดน้อยลง จึงบัญญัติให้เจ้าหนี้เพิกถอนการฉ้อฉลนี้ได้ดังที่ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237¹

¹ ฐิติ เศรษฐบุตร, คำบรรยายวิชากฎหมายแพ่งลักษณะทั่วไปแห่งหนึ่ง
พิมพ์ครั้งที่ 4 (พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2520), หน้า 63 - 64.

ฉะนั้น คำว่า "การเพิกถอนการฉ้อฉล" ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 จึงกล่าวจึงต่างกับคำว่า "Fraud" ในเรื่องเดทเตอร์ออฟเครดิท ซึ่งแท้จริงเป็นเรื่องที่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริต แต่เพียงฝ่ายเดียวได้ทำผิดสัญญา อย่างร้ายแรงต่อผู้ซื้อจนถึงขนาดที่ทำให้ธุรกิจการค่างานหมดเสียไป

5.1 การฉ้อฉลในเครดิทที่มีเอกสารประกอบเป็นข้อยกเว้นของหลัก Independence

แม้ในปัจจุบันนี้ จะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า หลัก Independence มีผลดีในทางธุรกิจอย่างมากเพราะทำให้ได้รับความไว้วางใจจากคู่สัญญาในเครดิทที่มีเอกสารประกอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางฝ่ายผู้ขายซึ่งแน่ใจว่าจะได้รับชำระเงิน ตามเครดิทอย่างแน่นอน อนึ่ง ถ้าปราศจากหลักเกณฑ์แล้ว คุณสมบัติของการใช้เครดิทที่มีเอกสารประกอบก็จะเสียไป อยางไรก็ตาม หากมีการฉ้อฉลหรือปลอมแปลงในธุรกิจการค่างานแล้ว หลัก Independence ก็กลับกลายเป็นผลร้าย จึงจำเป็นต้องซึ่งนำหน้า ระหว่างคุณสมบัติในการใช้เครดิทที่มีเอกสารประกอบและความต้องการที่จะป้องกัน ขัดขวางการฉ้อฉลของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ในธุรกิจการค่างาน

ในประเทศสหรัฐอเมริกา เรื่องการฉ้อฉลในเครดิทที่มีเอกสารประกอบมีมานานแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ในระหว่างปี ค.ศ. 1920 ได้มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการค่างานของราคา สินค้าในท้องตลาด ผู้ซื้อที่ขอให้ธนาคารเปิดเครดิทพยายามที่จะให้ศาลสั่งให้ธนาคารระงับการจ่ายเงินตามเครดิท โดยอ้างว่า เอกสารไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิท หรือสินค้า ไม่ได้มาตรฐาน ตามที่กำหนดไว้ในราคาซื้อขาย แต่ศาลมักปฏิเสธความพยายามดังกล่าว ศาลอเมริกันในขณะนั้นได้ยึดถือตามหลัก Independence โดยเคร่งครัด เช่น ในคดี

O'Meara Co. V. National

Park Bank (1925) ¹ ในคดีนี้ โจทก์เป็นผู้ขายสินค้าหรือผู้รับประโยชน์ตามเลตเตอร์ออฟเครดิต โจทก์ไต่ถามตัวแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบที่ถูกต้องตามเงื่อนไขของเครดิต ธนาคารจำเลย แต่ธนาคารจำเลยปฏิเสธการจ่ายเงินโดยอ้างว่า มีปัญหาในเรื่องคุณภาพสินค้าไม่ถูกต้อง โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ธนาคารจำเลยอ้างว่าคุณภาพของสินค้าไม่เป็นไปตามเงื่อนไขของเครดิต คดีนี้ ศาลตัดสินให้โจทก์ชนะคดี โดยกล่าวว่า สัญญาเดิมระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายไม่เกี่ยวข้องกับธนาคาร หน้าที่ของธนาคารคือ จ่ายเงินตามตัวแลกเงินชนิดจ่ายเมื่อเห็น (sight drafts) ในทันทีที่ผู้รับประโยชน์ยื่นเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต ถ้าหากว่าสินค้าที่ส่งมาไม่ถูกต้องตามที่ตกลงซื้อขายกัน

¹ 239. N.Y. 386, 146 N.E. 636 (1925).

The court of appeals affirmed judgment on the pleadings for the plaintiff, stating :

The contract between the buyer and seller is no way concerned the bank. The bank's obligation was to pay sight drafts when presented if accompanied by genuine documents specified in the letter of credit. If the goods when delivered did not correspond to what had been purchased, either in weight, kind or quality, then the purchaser had his remedy against the seller for damages.

เช่น ในเรื่องน้ำหนัก ชนิด หรือปริมาณ ก็เป็นเรื่องที่ผู้ซื้อจะต้องไปฟ้องเรียก
ค่าเสียหายจากผู้ขายเอง

อย่างไรก็ตาม ในคดี O'Meara นี้ได้มีผู้พิพากษาท่านหนึ่ง (Cardozo) มีความเห็นแย้งกับความเห็นของฝ่ายข้างมาก โดยเห็นว่าธนาคารอาจจะปฏิเสธที่จะ
ยอมรับ เอกสารปลอมหรือสินค้าที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งในที่นี้สมควรยกเอาความเห็นของผู้พิพากษา
Cardozo ที่กล่าวไว้ ดังต่อไปนี้

"ข้าพเจ้ามิได้เห็นพ้องกับความเห็นที่ว่า ธนาคารสืบสวนและค้นพบว่า
สินค้าที่ส่งมาไม่ถูกต้องแท้จริงตามที่พรรณนาไว้ในเอกสารผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์
ที่ไม่สุจริตก็ยังคงบังคับให้ธนาคารจ่ายเงินตามคำขอให้จ่ายเงินได้ โดยไม่คำนึงถึง
ข้อเท็จจริงที่ธนาคารทราบถึงการฉ้อฉลนั้น เราพึงตระหนักว่า ข้อโต้เถียงนี้มี
อยู่ระหว่างธนาคารและผู้ทรงคำโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่เป็นข้อโต้เถียงที่เกิดขึ้นระหว่าง
ธนาคารและผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริต ฉะนั้น ในพฤติการณ์ระหว่างคู่สัญญา
การชำระเงินควรจะถูกยับยั้งได้ ถ้าเอกสารเหล่านั้นปลอม" ¹

¹ Id. at 402, 146 N.E. at 641 (Cardozo, J., dissenting).

In his dissent in O'Meara, Justice Cardozo remarked
that a bank might properly refuse to accept false documents
or bad goods, and exposed the fallacy of the majority opinion.

"I cannot accept the statement of the majority opinion that the bank was not concerned with any question as to the character of the paper. If that is so, the bales tendered might have been rags instead of paper, and still the bank would have been helpless, though it had knowledge of the truth, if the documents tendered by the seller were sufficient on their face. A different question would be here if the defects had no relation to the description in the documents. In such circumstances it would be proper to say that a departure from the terms of the contract between the vendor and the vendee was of no moment to the bank. That is not the case before us. If the paper was of the quality stated in the defendant's answer the documents were false."

ความเห็นแย้งของผู้พิพากษา Cardozo ที่แสดงไว้ข้างต้นนี้ได้เป็นที่ยอมรับ และสนับสนุนโดยศาลอเมริกันในคดี Sztejn V. J. Henry Schroder Banking Corp (1941) ¹ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ โจทก์ (ผู้ซื้อ) เป็นพ่อค้าชาวนิวยอร์ค ผู้ซึ่งทำสัญญาซื้อขายสินค้าจากพ่อค้าชาวอินเดีย และโจทก์ได้ทำสัญญากับธนาคารจำเลยขอให้จำเลย เปิดเช็คเครดิตเพิกถอนไม่ได้เพื่อประโยชน์แก่ผู้ชาย ปรากฏว่า ผู้ชายได้ออกลดโดยการส่งสิ่งไร้ค่าขึ้นเรือและยื่นตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบแก่ธนาคารจำเลยเพื่อให้จ่ายเงิน แต่ก่อนที่ธนาคารจำเลยจะจ่ายเงิน โจทก์พบการฉ้อฉลดังกล่าวจึงขอให้ธนาคารจำเลยระงับการจ่ายเงินโดยอ้างว่า ผู้ชายออกลดส่งสิ่งไร้ค่ามาแทนที่สินค้าที่โจทก์สั่งซื้อ โดยมีเจตนาโกงโจทก์ ธนาคารจำเลยปฏิเสธคำขอของโจทก์ โจทก์จึงฟ้องเป็นคดีนี้ ศาลตัดสินว่า ธนาคารผู้เปิดเช็คเครดิตอาจจะปฏิเสธที่จะจ่ายเงินและผู้ซื้อไม่มีสิทธิจะขอให้ศาลมีคำสั่งยับยั้งการจ่ายเงินเมื่อเอกสารที่ผู้ชายหรือผู้รับประโยชน์นำมาขึ้นนั้น แม้จะถูกต้อง ตรงตามเงื่อนไขของเช็ค แต่สินค้าเป็นสิ่งไร้ค่า

¹ 31 N.Y.S. 2d 631 (1941).

Court held that :

The issuer could properly refuse to pay and the customer could properly obtain injunctive relief where the documents, though facially complying, represented worthless material and rubbish.

คดี Sztejn นี้จึงเป็นคดีหลักที่สร้างข้อยกเว้นของหลัก Independence ในสัญญาแลกเตอร์ออฟเครดิต ซึ่งได้รับการรับรองอย่างเคร่งครัดมาแต่เดิม โดยสนับสนุนความเห็นแย้งของผู้พิพากษา Cardozo ทั้งนี้ ศาลได้ตัดสินว่า ในกรณีที่มีการฉ้อฉลของผู้ขาย ธนาคารจะต้องเอาใจใส่พิจารณาก่อนที่จะจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินและเอกสารที่ถูกนำมาขึ้น หลัก Independence ของธนาคารตามแลกเตอร์ออฟเครดิตไม่ขยายไปคุ้มครองผู้ขายที่ไม่สุจริต¹

กล่าวโดยสรุป คำพิพากษาในคดี Sztejn จึงวางหลักว่า ศาลสามารถใช้หลักความยุติธรรม (Equity) บังคับให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตปฏิเสธการจ่ายเงินตามเครดิตได้ แม้ว่าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์จะยื่นเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตแล้วก็ตาม ในเมื่อการจ่ายเงินนั้นมีผลเป็นการโกงผู้ซื้อ²

ต่อมา เมื่อมีการร่าง Article 5 ของ Uniform Commercial Code ของสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1952 หลักในคำพิพากษาในคดี Sztejn นี้ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 5 - 111³ และในปัจจุบันนี้ ในเรื่องเกี่ยวกับหลัก Independence

¹ Ellinger, "Fraud in Documentary Credit Transaction," p. 260.

² Note, "Letter of Credit : Injunction as a Remedy for Fraud in U.C.C. Section 5 - 114," p. 491.

³ Symons, "Letters of Credit : Fraud Good Faith and the Basis for Injunctive Relief," p. 363.

และข้อยกเว้น เรื่องการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบโดยมีผู้ถือไว้ในมาตรา

5 - 114 ความว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีหน้าที่จ่ายเงินตามเครดิต และมีสิทธิที่จะได้รับชดเชยเงินคืน

(1) ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะต้องจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินหรือคำขอให้จ่ายเงินซึ่งถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต โดยไม่คำนึงว่าสินค้าหรือเอกสารจะถูกส่งตรงตามมูลหนี้ตามสัญญาซื้อขายหรือสัญญาอื่น ๆ ระหว่างผู้ซื้อและผู้รับประโยชน์หรือไม่

(2) เว้นแต่จะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ถ้าเอกสารตามที่ปรากฏแก่ผู้ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต แต่แท้ที่จริงแล้วมีการปลอม (Forged) หรือฉ้อฉล (Fraud) หรือมีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the Transaction) เช่นนี้

(a) ในกรณีและผู้รับประโยชน์เป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย (holder in due course) ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะต้องจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินหรือตามคำขอให้จ่ายเงิน แก่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายเสมอ

(b) ในกรณีและผู้รับประโยชน์เป็นผู้ทรงอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย ธนาคารผู้เปิดเครดิตที่กระทำการโดยสุจริตอาจจะเลือกที่จะจ่ายเงินตาม

ตัวแลกเงินหรือตามคำขอให้จ่ายเงินของผู้ทรงหนี้หรือไม่ก็ได้ แต่ศาลที่มีเขตอำนาจเหนือ
คดีนั้นอาจจะยับยั้งการจ่ายเงินรายนั้น¹

¹ Uniform Commercial Code (1972 version).

Section 5 - 114 Issuer's Duty and Privilege to Honor ;
Right to Reimbursement

(1) An issuer must honor a draft or demand for payment which complies with the terms of the relevant credit regardless of whether the goods or documents conform to the underlying contract for sale or other contract between the customer and the beneficiary. The issuer is not excused from honor of such a draft or demand by reason of an additional general term that all documents must be satisfactory to the issuer, but an issuer may require that specified documents must be satisfactory to it.

(2) Unless otherwise agreed with documents appear on their face to comply with the terms of a credit but a required document does not in fact conform to the warranties made on negotiation or transfer of a document of title (Section 7 - 507) or of a security (Section 8 - 306) or is forged or fraudulent or there is fraud in the transaction.

(a) the issuer must honor the draft or demand for payment if honor is demanded by a negotiating bank or other holder of the draft or demand which has taken the draft or demand under the credit and under circumstances which would make it a holder in due course (Section 3 - 302) and in an appropriate case would make it a person to whom a document of title has been duly negotiated (Section 7 - 502) or a bona fide purchaser of a security (Section 8 - 302) ; and

(b) in all other case as against its customer, an issuer acting in good faith may honor the draft or demand for payment despite notification from the customer of fraud, forgery or other defect not apparent on the face of the documents but a court of appropriate jurisdiction may enjoin such honor.

สำหรับในประเทศอังกฤษ ข้อยกเว้นของหลัก Independence
เป็นที่ยอมรับโดยตรง ในคำพิพากษา 2 คดี

คดีแรก คือ คดี American Accord (1979)¹ คดีนี้ ตัวแทนของ
ผู้ขนส่งปลอมวันที่ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) โดยปลอมวันที่ 16
ธันวาคม เป็นวันที่ 15 ธันวาคม ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า สินค้าได้ถูกส่งไปก่อนวัน
หมดอายุในเครดิต แต่ผู้ขายไม่ทราบถึงการฉ้อฉลนี้ คดีนี้อ้างอิงถึงคดี Szejn

¹ (1979) 2 Lloyd's Rep. 267.

Mocatta J. observed that :

"The bank ought not to pay under the credit if it knows that the documents are forged or that the request for payment is made fraudulently in circumstances where there is no right to payment." His Lordship held, nevertheless, that so the fraud could not be imputed to the sellers, it did not entitle the bank to reject the documents. Moreover, the bank could not reject a set of conforming documents on the basis of its knowledge that one of the documents was inaccurate in respect of a material particular. Such an inaccuracy would not, in itself, constitute fraud.

และผู้พิพากษา Mocatta ได้กล่าวพาดพิงถึงข้อยกเว้นของหลัก Independence ไว้ว่า "ธนาคารไม่ต้องจ่ายเงินตามเครดิต ถ้าธนาคารรู้ว่าเอกสารปลอมหรือคำขอให้จ่ายเงินกระทำโดยฉ้อฉล ในพฤติการณ์เช่นนี้ ธนาคารไม่มีสิทธิที่จะจ่ายเงิน" แต่กระนั้น ผู้พิพากษาท่านนี้ยังได้ตัดสินต่อไปว่า "การฉ้อฉลรายนี้ไม่อาจกล่าวได้ว่าเกิดขึ้นจากผู้ขาย ธนาคารจึงไม่อาจปฏิเสธไม่ยอมรับเอกสารดังกล่าวได้ ธนาคารไม่สามารถจะปฏิเสธเอกสารที่ถูกต้องโดยอ้างว่า ธนาคารรู้ว่าไม่มีเอกสารฉบับหนึ่งบกพร่องความผิดพลาดหรือบกพร่องในกรณีนี้ไม่ใช่การฉ้อฉล"

คดีที่สอง Etablissement Esefka International Anstalt V. Central Bank of Nigeria (1979)¹ ในคดีนี้ธนาคารจำเลยจะต้องจ่ายเงินตามจำนวนเงินในเลขที่เช็คเพื่อแลกเปลี่ยนกับเอกสารประกอบ ซึ่งประกอบด้วยใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) และใบรับรองจากแหล่งกำเนิด (Certificate of Origin) แต่ปรากฏว่า เอกสารทั้ง 2 ฉบับถูกปลอมขึ้น

¹ (1979) 1 Lloyd's Rep. 445.

Lord Denning M.R. observed, generally, in respect of the question of fraud that "documents ought to be correct and valid in respect of each parcel. If that condition is broken by forged or fraudulent documents being presented - in respect of any one parcel - the (bankers) have a defence in point of law against being liable in respect of that parcel." His Lordship further thought that the bankers would have a counterclaim in respect of money already paid against the forged documents in question.

และพยานหลักฐานส่วนหนึ่งที่ทนายความของผู้ยื่นเสนอแสดงให้เห็นว่า เรือซึ่งจะกอง
 บรรทุกสินค้าไม่ได้ไปถึงท่าเรือเพื่อขนส่งสินค้าตามสัญญา ธนาคารจำเลยจึงปฏิเสธการ
 จ่ายเงิน โจทก์ (ผู้ขาย) จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ผู้พิพากษาในคดีนี้ (Lord Denning)
 ได้กล่าวโดยทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาในเรื่องการฉ้อฉลว่า "เอกสารจะต้องถูกต้องและ
 สมบูรณ์ในแต่ละส่วน ถ้าเงื่อนไขนั้นเสียไปเพราะเอกสารที่ถูกนำมายื่นปลอมหรือฉ้อฉล
 ในส่วนใดส่วนหนึ่ง ธนาคารก็มีข้อต่อสู้ตามกฎหมายที่จะโต้แย้งความรับผิดในส่วนนั้น"
 และผู้พิพากษาท่านนี้ยังมีความเห็นต่อไปว่า "ธนาคารมีสิทธิโต้แย้งคดีกันใน เรื่อง
 การจ่ายเงินกรณีที่เอกสารปลอม" คำวินิจฉัยในส่วนนี้จึงแสดง เป็นนัยว่า ถ้าผู้ซื้อได้มี
 คำร้องขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจ่ายเงิน ศาลก็อาจจะอนุญาตถ้าพยานหลักฐานฟังได้ ¹

กล่าวโดยสรุป แม้ Uniform Customs and Practice for Documentary
 Credit จะไม่กล่าวถึงเรื่องการฉ้อฉล (Fraud) ในเขตเตอร์ออฟเครดิตไว้
 ก็ตาม แต่คำพิพากษาของศาลอังกฤษและศาลอเมริกันก็แสดงให้เห็นเป็นนัยว่าในกรณีที่มี
 การฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบโดยการกระทำของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่
 สุจริต เช่นนี้ ฝ่ายผู้ซื้ออาจจะขอให้ศาลสั่งยับยั้งการจ่ายเงิน โดยถือว่าการฉ้อฉลใน
 เครดิตที่มีเอกสารประกอบดังกล่าวเป็นข้อยกเว้นของหลัก Independence
 ที่ว่า ธนาคารเกี่ยวข้องกับเอกสารไม่ใช่สินค้าโดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาได้
 นำหลักข้อยกเว้นดังกล่าวไปบัญญัติไว้ใน มาตรา 5 - 114 ของ Uniform
 Commercial Code (1972 version) ด้วย

¹ Ellinger, "Fraud in Documentary Credit Transactions,"

5.2 นิยามและประเภทของการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบ

5.2.1 นิยามของการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบ

Uniform Customs and Practice for Documentary credit (1974 revision) ซึ่งถือเป็นคู่มือในการปฏิบัติเกี่ยวกับเครดิตที่มีเอกสารประกอบ ไม่ได้นิยามความหมายของคำว่า "การฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบ" ไว้แต่อย่างใด

อนึ่ง ตาม Uniform Commercial Code (1972 version) ของสหรัฐอเมริกา มาตรา 5 - 114 ยอมให้ปฏิเสธการจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินที่นำมายื่นตามเลตเตอร์ออฟเครดิต เมื่อเอกสารปลอม (Forged) หรือฉ้อฉล (Fraudulent) หรือเมื่อมีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the Transaction) แต่ทั้งนี้ ควบคู่กับทบทวนหรือหมายเหตุดังกล่าวก็ไม่ได้นิยามความหมายของถ้อยคำเหล่านั้นหรือไม่ได้อธิบายความแตกต่างไว้ ทำให้เกิดความไม่แน่นอนเกี่ยวกับความหมายของการฉ้อฉล¹ อย่างไรก็ตาม หลักฐานในการร่าง มาตรา 5 - 114 แสดงให้เห็นว่า การฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบเป็นการรวบรวมข้อยกเว้นของหลัก Independence และการจะกำหนดให้ศาลมีคำสั่งยับยั้งการจ่ายเงิน (Injunction Relief) หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการทำของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ตามมูลหนี้ตามสัญญาเดิมแต่ฝ่ายเดียว²

¹ Note, "Letters of Credit : Injunction as a Remedy for Fraud in U.C.C. Section 5 - 114," p. 497.

² Note, "Fraud in the Transaction : Enjoining Letters of Credit during the Iranian Revolution," p. 1004.

ศาลอเมริกันได้พิจารณาให้ความหมายของคำว่า "การฉ้อฉล" ในมาตรา 5 - 114 ของ Uniform Commercial Code (1972 version) โดยพิจารณาจากระดับของการกระทำอันไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้รับประโยชน์ ซึ่งจะต้องแสดงให้เห็นปรากฏโดยสัญญาฝ่ายที่ต่องการขัดขวางการจ่ายเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิต¹ ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างคำพิพากษาของศาลซึ่งได้นิยามเกี่ยวกับความหมายของการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบรวม 4 คดี ดังต่อไปนี้

คดีแรก คือ คดี Sztejn v. J. Henry Schroder Banking Corp. (1941)² คดีนี้ ผู้พิพากษา Shientag ตัดสินว่า หน้าที่ของธนาคารที่จะจ่ายเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิตแยกต่างหากจากมูลหนี้ตามสัญญาเดิม และจะใช้หลัก Independence ต่อเมื่อเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตอย่างแท้จริง แต่ขอเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่าผู้ขายมิได้ปฏิบัติตามสัญญาเดิม กรณีจึงมิใช่เป็นเพียงการผิดสัญญา (Breach of Warranty) แล้ว ฉะนั้น หลัก Independence ดังกล่าวจึงไม่อาจขยายไปคุ้มครองผู้ขายที่ไม่สุจริต

ตามคำพิพากษาในคดี Sztejn นี้ได้เป็นข้อยกเว้นของหลัก Independence และในขณะเดียวกัน ปรากฏว่าการแปลความหมายของคำว่า "การฉ้อฉล" (Fraud) ในคดีนี้ได้มีการแบ่งแยกออกเป็น 2 ความเห็น คือ

¹ Getz, "Enjoining the International Standby Letter of Credit : The Iranian Letter of Credit Cases," p. 206.

² 31 N.Y.S. ed 631 (1941).

ฝ่ายแรกเห็นว่า การฉ้อฉลในคดี Sztejn นั้น ควรจะแปลความหมายอย่างแคบ คือ เป็นการฉ้อฉลอย่างซัดเซ้ง (Strict Fraud Standard) ซึ่งหมายถึง การละเลยไม่ปฏิบัติตามสัญญาโดยมีเจตนาหลอกลวง (Deceit) อันเป็นการละเมิดสัญญา¹

ฝ่ายที่สองเห็นว่า การฉ้อฉลในคดี Sztejn นั้นควรจะแปลความหมายอย่างกว้าง ๆ (More Flexible Equitable Standard of Fraud) ซึ่งหมายถึง การกระทำซึ่งจะไม่วางหลักเกณฑ์แน่นอนตายตัว แต่เป็นมาตรฐานที่ยืดหยุ่นเพื่อใช้แก่พฤติการณ์เป็นเรื่อง ๆ ไป²

อย่างไรก็ตาม นักกฎหมายชาวอเมริกัน ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านเลคเชอร์ออฟเครดิทท่านหนึ่ง (Henry Harfield) เห็นว่าการฉ้อฉลในคดี Sztejn ควรจะแปลความหมายอย่างแคบ หมายถึง การฉ้อฉลอย่างร้ายแรงโดยเจตนา (Intentional Egregious Fraud) เท่านั้น ซึ่งเป็นพฤติการณ์ที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งยับยั้งการจ่ายเงินได้ (Injunctive Relief)³

¹ Getz, "Enjoining the International Standby Letter of Credit : The Iranian Letter of Credit Cases," p. 206.

² Ibid.

³ Ibid.

คดีที่สอง คือ คดี West Virginia Housing V. SraKa Development Fund (1976) ¹ คดีนี้ ศาลกล่าวว่า "นิยามของคำว่า "การฉ้อฉล" โดยทั่วไป รวมถึง องค์ประกอบการหลอกลวงหรือบิดเบือนเพื่อถือเอาประโยชน์จากบุคคลอื่น"

คดีที่สาม คือ คดี Dynamic Corp of America V. Citizens & Southern National Bank (1973) ² คดีนี้ ศาลกล่าวว่า "การฉ้อฉล" ในความรู้สึกนึกคิดของศาลยุติธรรมเกี่ยวกับการกระทำ การละเว้น และการปิดบัง ซ่อนเร้นทุกอย่าง ซึ่งนำไปสู่การฝ่าฝืนกฎหมายหรือหลักแห่งความยุติธรรม ความไว้วางใจ ความมั่นใจ ความถูกต้องเที่ยงธรรม และทำความเสียหายแก่บุคคลอื่น หรือโดยได้รับผลประโยชน์จากบุคคลอื่นเกินสมควร

¹ 415 F. Supp. 1107 (W.D. Penn. 1976).

The court asserted :

Neither the Code nor its comments give any hint as to what type of fraud gives the bank an option to pay or not to pay under this section... While the courts have been reluctant to define fraud, it generally is thought to include an element of intentional misrepresentation in order to profit from another."

² 356 F. Supp. 991 (N.D. Ga. 1973).

Dynamics Corp. of America V. Citizens & Southern National Bank.

Fraud has a broader meaning in equity (than at law)... and intention to defraud or misrepresent is not a necessary element.

Fraud, indeed, in the sense of a court of equity properly includes all acts, omissions and concealments which involve a breach of legal or equitable duty, trust, or confidence, justly reposed, and are injurious to another, or by which an undue and unconscientious advantage is taken of another.

คดีที่สี่ คือ คดี United Bank Ltd. V. Cambridge Sporting goods (1976) ¹ คดีนี้ ศาลกล่าวว่า คำว่า "การฉ้อฉลในธุรกิจการค้า" (Fraud in the Transaction) จะเป็นประโยชน์มาก ถ้าจะไม่วางหลักเกณฑ์แน่นอนตายตัว และยอมรับมาตรฐานที่ยืดหยุ่น (Flexible Standard) เพื่อใช้แก้พฤติการณ์ เป็นเรื่อง ๆ ไป

¹ 41 N.Y. 2d 254, 392 N.Y.S. 2d 265 (1976).

United Bank Ltd. V. Cambridge Sporting Goods :

The drafters of section 5 - 114 ... in utilizing the term "Fraud in the Transaction." have eschewed a dogmatic approach and adopted a flexible standard to be applied as the circumstances of a particular situation mandate. It can be difficult to draw a precise line between cases involving breach of warranty (or a difference of opinion as to the quality of goods) and outright fraudulent practice on the part of the seller.

อย่างไรก็ตาม นิยามของการฉ้อฉลที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งยับยั้งการจ่ายเงิน ซึ่งได้รับการสนับสนุนทั้งจากศาลและนักกฎหมายได้ปรากฏอยู่ในคดี Intraworld Industries Inc. v. Girard Trust Bank (1975)¹ ซึ่งศาลกล่าวว่า "พฤติการณ์ที่สมควรจะมีคำสั่งยับยั้งการจ่ายเงินจะต้องจำกัดในวงแคบ ในสถานการณ์ที่การฉ้อฉลเป็นการกระทำของผู้รับประโยชน์ที่ทำให้ธุรกิจการค้าทั้งหมดเสียไป หรือเป็นโมฆะ และวัตถุประสงค์ของหลัก Independence ของธนาคารไม่มีประโยชน์อีกต่อไป"

คำวินิจฉัยในคดี Intraworld นี้มีประโยชน์มากเพราะได้เน้นแนวความคิดเกี่ยวกับ "การฉ้อฉล" และ "ธุรกิจการค้า" ซึ่งจะเป็นเครื่องนำทางแก่ศาลในคดีอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ยิ่งกว่านั้น ในคดีนี้ยังได้พิจารณาถึงวัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมาย

¹ 461 Pa. 343, 336 A. 2d 316 (1975).

The court held that :

"We think that the circumstances which will justify an injunction against honor must be narrowly limited to situations of fraud in which the wrongdoing of the beneficiary has so vitiated the entire transaction that the legitimate purpose of the independence of the issuer's obligation would no longer be served."

ของหลัก Independence ของธนาคารซึ่งถูกกำหนดเพื่อความแน่นอนในการชำระเงิน และคำกรักรักษาไว้ซึ่งประโยชน์ในทางการค้าของ เลตเตอร์ออฟเครดิท¹

เนื่องจากในมาตรา 5 - 114 (2) ของ Uniform Commercial Code (1972 version) ยอมให้ผู้ออกขอให้ศาลสั่งยับยั้งการจ่ายเงินได้ 3 กรณี กล่าวคือ เมื่อมีการปลอม (Forged) หรือฉ้อฉล (Fraudulent) หรือมีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the Transaction) ซึ่งคำจำกัดความที่เกี่ยวกับการปลอมหรือฉ้อฉลนั้นไม่มีปัญหาที่จะต้องค้นหาความหมายของถ้อยคำทั้งสองนี้อีกต่อไป แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the Transaction) ยังมีข้อพิพาทเพราะตาม Article 5 ของ Uniform Commercial Code (1972 version) ก็ไม่ได้นิยามความหมายของถ้อยคำนี้โดยชัดเจน อย่างไรก็ตาม คำว่าธุรกิจการค้า (Transaction) ในมาตรา 5 - 114 นั้น มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสัญญาเลตเตอร์ออฟเครดิทโดยตรง² ฉะนั้น ถ้าผู้ขายไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนภายใต้มูลหนี้เดิม เช่น ผู้ขายส่งสิ่งไรก็ตามแทนที่สินค้าที่สั่งซื้อ หรือผู้รับประโยชน์ยื่นคำขอให้จ่ายเงินตามเครดิตคำประกัน (Standby Credit) โดยไม่สุจริต ก็ถือว่าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ดังกล่าวกระทำการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the transaction) แล้ว ควบคู่กันนี้ แม้ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์จะยื่นเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิท แต่ปรากฏว่าแท้จริงแล้วมีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้าเกิดขึ้น

¹ Getz, "Enjoining the International Standby letter of Credit : The Iranian Letter of Credit Cases," p. 209.

² Henry Harfield, "Enjoining Letter of Credit Transactions," Banking Law Journal 95 (August 1978) : 606.

เช่นนี้ ผู้ช้อกก็มีสิทธิ์ที่จะขอให้ศาลสั่งยับยั้งการจ่ายเงินตามเครดิตได้

สำหรับความหมายของการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the Transaction) อาจแบ่งแยกออกได้เป็น 4 กรณี ดังนี้

1. กรณีที่เปิดเครดิตคำประกัน (Standby Credit) ไปให้ผู้รับประโยชน์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เงินที่จ่ายล่วงหน้าคืน การจ่ายเงินล่วงหน้านั้นเป็นมูลหนี้ตามสัญญาเดิม (Underlying Contracts) ดังนั้น หากไม่มีการจ่ายเงินล่วงหน้ามาก่อน แต่ผู้รับประโยชน์ได้ยื่นคำขอให้จ่ายเงินตามเครดิต กรณีย่อมเป็นการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the Transaction) เพราะผู้ยื่นคำขอเปิดเครดิต (contractors) ไม่มีหน้าที่ใด ๆ ตามมูลหนี้เดิม ในทางตรงกันข้าม ถ้าได้มีการจ่ายเงินล่วงหน้าไปแล้ว ผู้รับประโยชน์ยอมมีสิทธิ์ที่จะขึ้นเงินตามเครดิตและศาลจะไม่ยับยั้งการจ่ายเงินตามคำขอของผู้เปิดเครดิต (contractors) ¹ในที่นี้ ขอยกตัวอย่างคำพิพากษาคดีของศาลอเมริกัน ในคดี American Bell International, Inc. V. Manufacturers Hanover Trust Co, (1979) ² ในคดีนี้ โจทก์ทำสัญญาคิดตั้งโทรคมนาคมกับรัฐบาลอิหร่านซึ่งได้จ่ายเงินล่วงหน้าบางส่วนแก่โจทก์ โจทก์ได้ให้ธนาคารจำเลยเปิดเครดิตคำประกัน (Standby Credit) ไปให้แก่ผู้รับประโยชน์ (รัฐบาลอิหร่าน) เพื่อคืนเงินที่จ่ายล่วงหน้ากรณีที่โจทก์ไม่ปฏิบัติตามสัญญา ต่อมา เกิดการปฏิวัติในประเทศอิหร่าน และโจทก์ได้เพิกเฉยที่จะปฏิบัติตามสัญญา รัฐบาลอิหร่านผู้รับประโยชน์จึงขอขึ้นเงินตามเครดิต โจทก์คัดค้านและฟ้องขอให้ศาลสั่งยับยั้งธนาคารจำเลยจากการจ่ายเงินตามเครดิต ศาลตัดสินไม่ให้ยับยั้งการจ่ายเงินตามเครดิต

¹ Note, "Fraud in the Transaction : Enjoining Letters of Credit during the Iranian Revolution," p. 1009.

² N.Y.L.J. Mar. 29, 1979, at 7.

2. ในกรณีที่เปิดเครดิตค้ำประกันเพื่อการปฏิบัติตามสัญญาโดยผู้ยื่นคำขอเปิดเครดิตซึ่งในเครดิตชนิดนี้ได้แก่ ผู้รับจ้าง (contractors) ได้เริ่มดำเนินงานแล้วและผู้ว่าจ้างหรือผู้รับประโยชน์ได้จ่ายเงินล่วงหน้าแล้ว เช่นนี้จึงไม่ควรอนุญาตให้ยับยั้งการจ่ายเงินตามเครดิต เพราะมูลหนี้เดิมมิได้เสียไป เพราะการกระทำของผู้ว่าจ้างหรือผู้รับประโยชน์ แต่เนื่องจากการปฏิวัติโดยฉับพลันในประเทศอิหร่านซึ่งยังผลเสียแก่คู่สัญญาทุกฝ่าย กรณีจึงไม่มีปัญหาเรื่องการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the Transaction) แต่เป็นเรื่องพหุวิสัย (impossibility problem) ซึ่งไม่ขัดขวางผู้ว่าจ้างซึ่งเป็นผู้รับประโยชน์ที่จะขอขึ้นเงินตามเครดิต¹

3. กรณีที่เปิดเครดิตค้ำประกัน (Standby Credit) เพื่อค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญา ซึ่งหน้าที่ของผู้ยื่นคำขอเปิดเครดิต ยังไม่ถึงกำหนดเวลา ในกรณีนี้ควรให้ยับยั้งการจ่ายเงินได้ แต่ศาลอเมริกันเคยตัดสินไม่ให้ยับยั้งการจ่ายเงินในกรณีนี้ ขอยกตัวอย่างในคดี KMW International V. Chase Manhattan Bank (1979)² ข้อเท็จจริงปรากฏว่า โจทก์ทำสัญญาขายเสาโทรศัพท์แก่รัฐบาลอิหร่าน โจทก์ได้เปิดเครดิตค้ำประกัน (Standby Credit) เพื่อค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญา อย่างไรก็ตาม หน้าที่ที่จะปฏิบัติตามสัญญาของโจทก์ยังไม่ถึงกำหนดจนกว่ารัฐบาลอิหร่านจะเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตให้โจทก์ตามสัญญาซื้อขาย แต่

¹ Note, "Fraud in the Transaction : Enjoining Letters of Credit during the Iranian Revolution," p. 1010.

² No. 79 - 1067 (S.D.N.Y. Mar. 9, 1979).

The district court granted an injunction in KMW International V. Chase Manhattan Bank, ruling that letters of

credit should not be honored "where there is a considerable danger that the transaction will be frustrated by . . . fraud, supervening illegality, insurrection or war" The second Circuit reversed, finding nothing in the law "which excuses an issuing bank from paying a letter of credit because of supervening illegality, impossibility, war or insurrection."

รัฐบาลอิหร่านเพิกเฉยที่จะเปิดเครดิต. ต่อมาเกิดการปฏิวัติในประเทศอิหร่าน รัฐบาลอิหร่านกลับขอขึ้นเงินตามเครดิตค่าประกัน โจทก์คัดค้านและฟ้องเป็นคดีนี้ เพื่อขอให้ศาลสั่งธนาคารจำเลยยับยั้งการจ่ายเงิน คดีนี้ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ยับยั้งการจ่ายเงินได้ โดยเหตุผลว่า ธนาคารไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินเมื่อธุรกิจการค้ารายนั้นเสี่ยงไป เพราะการฉ้อฉล จราจล หรือสงคราม อย่างไรก็ตาม ศาลสูงพิพากษากลับ โดยเหตุผลว่าไม่มีกฎหมายที่ปลดปล่อยธนาคารจากการจ่ายเงินตามเครดิตในกรณีที่มีการจราจลหรือสงคราม ศาลสูงจึงไม่อนุญาตให้ยับยั้งการจ่ายเงินตามคำขอของโจทก์

พึงสังเกตว่า คำวินิจฉัยของศาลสูงที่ไม่ให้ยับยั้งการจ่ายเงินในคดี KMW นี้จะไม่ถูกต้อง โดยเหตุที่หน้าที่ของโจทก์ที่จะปฏิบัติตามสัญญายังไม่ถึงกำหนด ดังนั้นเครดิตค่าประกันที่โจทก์เปิดไปให้แก่รัฐบาลเพื่อค่าประกันการปฏิบัติตามสัญญาจึงไม่มีผลบังคับ โจทก์ยอมขอให้ศาลยับยั้งการจ่ายเงินตามเครดิตค่าประกันได้ แต่ศาลกลับไม่ให้ยับยั้งการจ่ายเงินทั้ง ๆ ที่ตามพฤติการณ์ในคดี KMW นี้ น่าจะถือได้ว่าเป็นการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the Transaction) แล้ว ¹

¹ Note, "Fraud in the Transaction : Enjoining Letters of Credit during the Iranian Revolution," p. 998.

4. กรณีที่ผู้ซื้อเปิดเครดิตไป ให้แก่ผู้ขาย เพื่อชำระราคาสินค้าที่สูงกว่าปกติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลักลอบนำเงินตราออกนอกประเทศนั้น ศาลอังกฤษ เคยพิพากษาว่ากรณีเช่นนี้ถือว่าเป็นการฉ้อฉลอย่างหนึ่งซึ่งเรียกว่า "monetary transaction in disguise" ซึ่งในกรณีนี้ศาลไม่ยอมให้ผู้ขายขึ้นเงินตามเช็คหรือ ออฟเครดิต ขอยกตัวอย่างคำพิพากษาของศาลอังกฤษในคดี United City Merchants (Investments) Ltd. and Others V. Royal Bank of Canada and Others (1982) ¹ ในคดีนี้ โจทก์เป็นผู้ขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อในเปรู ต่อมาโจทก์ได้ยื่นเอกสารและขอรับชำระราคาสินค้าจากธนาคารจำเลยซึ่งเป็นธนาคารผู้รับรองเครดิต แต่ธนาคารจำเลย ปฏิเสธการจ่ายเงิน โจทก์จึงฟ้องเป็นคดีนี้ ขอให้จริงปรากฏว่า การซื้อขายรายนี้กระทำ โดยฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม แลกเปลี่ยนเงิน กล่าวคือ ผู้ซื้อได้เปิดเช็คหรือ ออฟเครดิตเพื่อชำระราคาสินค้าที่สูงกว่าปกติและได้ตกลงให้ผู้ขายรับชำระราคาสินค้าเพียงส่วนเดียว แต่อีกส่วนหนึ่งให้ผู้ขายรับไว้ในฐานะเป็นทรัสต์ (trustee) ของผู้ซื้อ เพื่อจะส่งเงินต่อไปยังบริษัทของผู้ซื้อในประเทศสหรัฐอเมริกา กรณีจึงเป็นเรื่องที่ฝ่าฝืนกฎหมาย ฉะนั้น คดีนี้ศาลตัดสินว่าสัญญาซื้อขายระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขายที่กำหนดราคา สินค้าไว้สูงกว่าปกติเช่นนี้เป็นการฉ้อฉลอย่างหนึ่งที่เรียกว่า "monetary transaction in disguise" และแม้สัญญาซื้อขายและธนาคารจำเลยจะแยกต่างหากจาก มูลหนี้ตามสัญญาเดิม แต่การฉ้อฉลก็เป็นอย่างเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงไม่อาจบังคับให้ ธนาคารจ่ายเงินในส่วนที่ผู้ขายได้ตกลงยอมรับเป็นผู้ซื้อดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ผู้ขาย มีสิทธิที่จะเรียกให้ธนาคารจำเลยชดใช้เงินคืนแก่ผู้ขายตามราคาสินค้าอันแท้จริง

¹ (1982) 2 All ER.

ประเด็นที่จะพิจารณาต่อไปคือ การฉ้อฉล (Fraud) แตกต่างจากการ
 ผิดสัญญา (Breach of Warranty) หรือไม่

ก่อนที่จะพิจารณาถึงประเด็นนี้ พึงเข้าใจถึงความหมายของถ้อยคำทั้งสองนี้
 กล่าวคือ

การฉ้อฉล (Fraud) หมายถึง พฤติกรรมที่สมควรจะมีคำสั่งยับยั้งการจ่าย
 เงินจะต้องจำกัดในวงแคบ ในสถานการณ์ที่การฉ้อฉลเป็นการกระทำของผู้รับประโยชน์
 ที่ทำให้ธุรกิจการค้าทั้งหมดเสียไป หรือเป็นโมฆะ และวัตถุประสงค์ของหลัก Independence
 ของธนาคารไม่มีประโยชน์อีกต่อไป

ส่วนการผิดสัญญา (Breach of Warranty) หมายถึงการผิดข้อตกลง
 ที่แสดงออกอย่างชัดแจ้ง หรือโดยทางอ้อมในการรับรองกรรมสิทธิ์ คุณภาพหรือสภาพ
 ของทรัพย์สินที่ซื้อขายกัน

เมื่อพิจารณาจากความหมายของถ้อยคำทั้งสองนี้แล้ว จะเห็นว่า การฉ้อฉล
 (Fraud) ก็กับการผิดสัญญา (Breach of Warranty) มีความหมายแตกต่างกัน
 กล่าวคือ ถ้าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ได้ส่งสินค้าที่มีคุณภาพไม่ตรงตามเงื่อนไขของเครดิต
 หรือสินค้าชำรุดบกพร่องเช่นนี้ เป็นการผิดสัญญา (Breach of Warranty) เท่านั้น
 แต่ถ้าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ส่งสิ่งไรก็ตามมาแทนที่สินค้าแล้ว กรณีก็เป็นเรื่องการฉ้อฉล

(Fraud) เลย์ที่เกี่ยว ในที่นี้ขอยกตัวอย่างคำพิพากษาของศาลอเมริกาในคดี Sztejn V. J. Henry Schroder Banking Corp(1941)¹ คดีนี้ศาลเห็นว่า การที่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ส่งสิ่งไรก็ตามแทนที่สินค้านั้น มิใช่เป็นเพียงการผิดสัญญา (Breach of Warranty) ในเรื่องคุณภาพของสินค้าอีกต่อไปแต่เป็นกรณีการฉ้อโกง (Fraud) ซึ่งธนาคารจะต้องพิจารณาโดยรอบคอบก่อนที่จะจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงิน และในพฤติการณ์เช่นนี้ หลัก Independence ของธนาคารจะไม่ขยายไปคุ้มครองผู้ขายที่ไม่สุจริต คดีนี้ศาลตัดสินให้ยับยั้งการจ่ายเงินตามเช็ค

พึงสังเกตว่า คำวินิจฉัยในคดี Sztejn นี้ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างการฉ้อโกง (Fraud) และการผิดสัญญา (Breach of Warranty) โดยชัดแจ้ง อย่างไรก็ตาม นักกฎหมายชาวอเมริกันผู้ทรงคุณวุฒิท่านหนึ่ง (Professor Prosser) ได้กล่าวถึงการฉ้อโกง (Fraud) และการผิดสัญญา (Breach of Warranty) ไว้ดังต่อไปนี้

"การหลอกลวงอันเป็นละเมิด (the tort action of deceit) หมายถึง มีเจตนาหลอกลวงหรือบิดเบือนโดยรู้ถึงการหลอกลวงหรือบิดเบือนนั้น แต่การผิดสัญญาจะไม่มีเจตนาดังกล่าว อนึ่งองค์ประกอบของการหลอกลวงอันเป็นละเมิด ซึ่งจะ เป็นเหตุให้ฟ้องคดีได้มี 3 ประการ ดังนี้

1. ต้องแสดงให้เห็นว่า จำเลยกระทำการหลอกลวง ซึ่งการหลอกลวงดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง
2. ต้องแสดงให้เห็นว่า จำเลยรู้ถึงการหลอกลวงนั้น ซึ่งองค์ประกอบข้อนี้ มีศัพท์เทคนิค เรียกว่า "scienter"

1

31 N.Y.S. 2d. 634 (Sup. Ct. 1941).

3. จำเลยมีเจตนาที่จะชักจูงใจทักให้กระทำหรือละเว้นกระทำ เพราะ
เชื่อในการหลอกลวงหรือบิดเบือนนั้น ¹

¹

W. Prosser, Handbook of the Law of Torts, at 685
(4 th 2d 1971).

"The tort action of deceit requires something in the way of knowledge of the falsity of the statement and intention to mislead, while the contract action on a warranty does not." The elements of the tort cause of action in deceit have been stated as follow :

1. A false representation made by the defendant.
In the ordinary case, this representation must be one of fact.
2. Knowledge or belief on the part of the defendant that the representation is false - or,
3. An intention to induce the plaintiff to act or to refrain from action in reliance upon the misrepresentation.

เมื่อพิจารณาตามความเห็นของ Professor Prosser แล้วจะเห็นได้ว่าการฉ้อฉล (Fraud) ก็คือ การหลอกลวงอันเป็นละเมิด (the tort action of deceit) โดยมีเจตนากระทำผิด (scienter) แต่การผิดสัญญา (Breach of Warranty) ไม่มีเจตนากระทำผิดดังกล่าว ฉะนั้น การฉ้อฉล (Fraud) และการผิดสัญญา (Breach of Warranty) จึงแตกต่างกันและสามารถแยกจากกันได้

5.2.2 ประเภทของการฉ้อฉลในกรณีที่มีเอกสารประกอบ

นักกฎหมายชาวอเมริกัน ผู้ทรงคุณวุฒิท่านหนึ่ง (Edward Symons)¹ ได้แบ่งแยกการฉ้อฉลออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. การฉ้อฉลโดยเจตนา (Intentional Fraud Standard)
2. การฉ้อฉลอย่างร้ายแรง (Egregious Fraud Standard)

ซึ่งจะได้อธิบายโดยละเอียด ดังต่อไปนี้

การฉ้อฉลโดยเจตนา (Intentional Fraud Standard)

หมายความถึง การฉ้อฉลโดยการใช้ถ้อยคำหลอกลวง (Deceit)² ซึ่งยอมให้ธนาคาร

¹ Symons, "Letters of Credit : Fraud, Good Faith and the Basis for Injunctive Relief," p. 345.

² 1 F. Harper & F. James, The Law of Torts 527 - 605 (1956) : W. Prosser, Law of Torts 638 - 737 (4 th ed. 1971).

"Intentional fraud" is used here to mean what the commentators have labored long and hard to define as "fraud". Their focus has been on the term deceit".

ปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คเตอร์ออฟเครดิต เมื่อธนาคารรู้ว่าผู้รับประโยชน์ยื่นเอกสารปลอมเพื่อให้ชำระหนี้และธนาคารสามารถพิสูจน์ว่าผู้รับประโยชน์รู้ถึงการปลอมนั้น¹

นอกจากนี้ คำนิยามเกี่ยวกับการฉ้อฉลโดยเจตนา (Intentional Fraud) ยังได้มาจากคำพิพากษาของศาลอเมริกัน ในคดี S.E.C.V. Capital Gains Research Bureau, Inc. (1963)² ซึ่งศาลกล่าวว่าหลักกฎหมายเกี่ยวกับ "การฉ้อฉล" นั้นไม่

¹ Berman, The Law of Intentional Trade, Part I International Commercial Transaction, p. 325.

² 375 U.S. 180, 192 - 195 (1963).

On the other hand, other statements by the court would support a standard of intentional fraud encompassing scienter, or even "innocent" fraud :

The law of "fraud" is not static and the courts have, over the years, adapted it to the changing nature of commercial transactions in our society. In Capital Gains the Supreme Court noted that in a suit for equitable relief - such as this one - it is not necessary that plaintiff establish all the elements of actionable fraud required in a suit for monetary damages, and it quoted with approval the following definitions of "fraud" in equity jurisprudence : "Fraud has a broader meaning in equity than at law (sic) and intentional to defraud or to misrepresent is not a necessary element."

แนนอนและศาล ได้พัฒนาหลักกฎหมายนี้ให้เข้ากับธุรกิจการค้าในสังคมปัจจุบัน ในคดีนี้ ศาล เห็นว่าเป็นกรณีที่จะฟ้องขอให้ยับยั้งการจ่ายเงินได้และในเรื่องเกี่ยวกับการฉ้อฉล นี้ไม่จำเป็นที่โจทก์จะฟ้องขอเมื่อมีความเสียหายเกี่ยวกับทรัพย์สิน (monetary damages) เท่านั้น ศาลได้เห็นพ้องกับคำนิยามเกี่ยวกับ "การฉ้อฉล" ตามหลัก Equity กล่าวคือ การฉ้อฉลตามหลัก Equity มีความหมายกว้าง ๆ และไม่จำกัดมีองค์ประกอบของ เจตนาโกงหรือหลอกลวง

อนึ่ง ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างคำพิพากษาของศาลอเมริกันที่ตัดสินให้ธนาคาร ยับยั้งการจ่ายเงินในกรณีที่มีการฉ้อฉลโดยเจตนา (Intentional Fraud) รวม 2 คดี

คดีแรก คือ คดี NMC Enterprises, Inc. V. CBS Inc. (1974)¹ ในคดีนี้ โจทก์ (ผู้ซื้อ) กล่าวหาว่ากำลังของเครื่องรับวิทยุสเตอริโอต่ำกว่าที่ระบุไว้ใน สัญญา โจทก์ขอให้ศาลมีคำสั่งห้ามจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินของผู้รับประโยชน์ที่ขอขึ้นเงิน

¹ 14 U.C.C. Rep. Serv. 1427 (N.Y. Sup.Ct. 1974).

The NMC court recognized that while questions as to the quality or condition of the goods could not form the basis of the injunction request, nevertheless, "where the documents or the underlying transaction are tainted with intentional fraud, the draft need not be honored by the bank, even though the documents conform on their face.

ตามเลตเตอร์ออฟเครดิต หนึ่ง ปรากฏว่าในคำให้การของเจ้าหน้าที่ของผู้รับประโยชน์
 จำเลยยอมรับว่าไต่ทราบถึงความไม่ถูกต้องก่อนที่จะปฏิบัติตามสัญญา ฉะนั้นศาลตัดสินว่า
 "ตามขอลาหวานี้เพียงพอที่จะวินิจฉัยเกี่ยวกับการฉ้อฉลในสัญญา" ในคดี NMC
 ศาลยอมรับว่าปัญหาในเรื่องคุณภาพหรือเงื่อนไขของสินค้าไม่อาจร้องขอให้ศาลมีคำสั่ง
 ยับยั้งการจ่ายเงินแต่เมื่อเอกสารหรือมูลหนี้ตามสัญญาเดิมถูกทำให้เสียไป โดยเจตนาฉ้อฉล
 ธนาคารก็ไม่ต้องจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงิน แม้ว่าเอกสารจะถูกฟ้องตามเครดิต

คำวินิจฉัย ในคดี NMC นี้ศาลเห็นว่า ขอลาหวานี้ของโจทก์แสดงถึงการฉ้อฉล
 โดยเจตนา (Intentional Fraud) และศาลรับฟังข้อเท็จจริงในคดีว่า การกระทำ
 ของจำเลยเป็นกรณีที่เกิดขึ้นไปกว่าจะเป็นเพียงการผิดสัญญา (Breach of Warranty)
 เพราะเจ้าหน้าที่ของจำเลยเบิกความรับว่าจำเลยรู้อยู่แล้วว่าสินค้าไม่ถูกต้องตรงตาม
 เครดิต แต่จำเลยก็ยังส่งสินค้านั้นไปให้โจทก์ ทั้งนี้ แสดงว่าจำเลยไม่สุจริต
 หนึ่ง ปรากฏว่า คำให้การของจำเลยเคลือบคลุมไม่ชัดเจน ศาลจึงพิพากษาให้โจทก์ชนะคดี ¹

คดีที่สอง คือ คดี Stromberg - Carlson Corp. V. Bank Melli Iran
 (1979) ² คดีนี้ โจทก์ทำสัญญากับรัฐบาลอิหร่าน ในการตั้งดำเนินการด้านโทรคมนาคม
 รัฐบาลอิหร่านขอให้โจทก์จัดการให้ธนาคารกำกับระกันการปฏิบัติตามสัญญาและกำประกัน
 การที่โจทก์จะจ่ายเงินล่วงหน้าที่ได้รับมา ธนาคารจำเลยเป็นผู้กำกับทั้งสองกรณี
 ต่อมาเกิดการปฏิวัติในประเทศอิหร่าน การดำเนินงานของโจทก์หยุดชงัก รัฐบาลอิหร่าน

¹ Symons, "Letters of Credit : F
 Basis for Injunctive Relief," p. 376.

² 467 F. Supp. 530 (S.D.N.Y)

The court granted a limited injunction, finding "a serious risk that a fraudulent or nonauthentic demand could be issued." Therefore, the court held, "although the modest relief requested would require reading a notice requirement into the provisions of the bank guarantee, the fluid and precarious circumstances now prevailing in Iran justify deviation from what would otherwise be a strong reluctance' to do so.

เรียกร้องให้ธนาคารจ่ายตามสัญญาค่าประกัน ธนาคารจ่ายเงินไปโดย
 ไม่มีการแจ้งให้โจทก์ทราบ โจทก์จึงฟ้องคดีนี้อ้างว่าโจทก์ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญาต่อ
 อีหรานแล้วจนกระทั่งต้องหยุดชงักไปเพราะการปฏิวัติทางการเมือง รัฐบาลอีหรานทำ
 การฉ้อฉลเรียกร้องให้จ่ายเงินตามสัญญาค่าประกันโดยไม่มีอำนาจ และโจทก์ก็ไม่มีหน้าที่
 ที่จะต้องจ่ายเงินตามคำขอนั้น คดีนี้ ศาลตัดสินให้ยับยั้งการจ่ายเงินโดยมีข้อจำกัด

(Limited Injunction) กล่าวคือ ศาลไม่ได้ห้ามการจ่ายเงินโดยเด็ดขาด แต่ให้
 ธนาคารจ่ายเงินให้โจทก์ทราบเกี่ยวกับการยื่นคำขอให้จ่ายเงินของรัฐบาลอีหรานภายใน
 ระยะเวลา 10 วัน ก่อนที่จะจ่ายเงินจริง ๆ และศาลเห็นว่า คดีนี้มีการฉ้อฉลหรือ
 ธนาคารจ่ายตามสัญญาค่าประกันไม่มีอำนาจจ่ายเงิน เพราะฉะนั้น ศาลตัดสินว่าแม้สัญญาระหว่าง
 โจทก์กับธนาคารจ่ายไม่มีข้อบัญญัติให้ธนาคารแจ้งเกี่ยวกับคำขอให้จ่ายเงินให้โจทก์ทราบ
 แต่ในวิฤตการณ์ในอีหรานขณะนี้ทำให้สมควรแจ้งให้โจทก์ทราบโดยไม้อาจหลีกเลี่ยงได้

คำวินิจฉัยในคดี Stromberg นี้ ตามข้อกล่าวหาของโจทก์แสดงถึงการ
 ฉ้อฉลโดยเจตนา (Intentional Fraud) ซึ่งศาลยอมรับฟัง เพราะตามข้อเท็จจริง
 ธนาคารจ่ายได้จ่ายเงินตามเครดิตนั้นโดยไม่มีเอกสารใด ๆ ที่แสดงให้เห็นเกี่ยวกับการ
 การกระทำผิดสัญญาของโจทก์ ดังนั้น ถือว่าคำขอให้จ่ายเงินของรัฐบาลอีหรานในคดีนี้
 จึงมิได้กระทำโดยสุจริตและเพิกขมเป็นการฉ้อฉลแล้ว ¹

¹ Symons, "Letters of Credit : Fraud, Good Faith and the Basis for Injunctive Relief," p. 377.

การฉ้อฉลอย่างร้ายแรง (Egregious Fraud Standard) ในเรื่องความหมายของคำว่า การฉ้อฉลอย่างร้ายแรงนี้ นักกฎหมายชาวอเมริกัน ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านเลกเตอร์ออฟเฟรคิตทานหนึ่ง (Henry Harfield) ได้ให้คำจำกัดความว่า การฉ้อฉลอย่างร้ายแรง (Egregious Fraud) หมายถึง การกระทำอันฝ่าฝืนหน้าที่ของผู้รับประโยชน์ตามเลกเตอร์ออฟเฟรคิตโดยชัดแจ้ง หรือเป็นการกระทำที่ทำให้การติดต่อธุรกิจการค้าเสียหายไปทั้งหมด¹

นอกจากนี้ คำนิยามเกี่ยวกับการฉ้อฉลอย่างร้ายแรง (Egregious Fraud) ยังได้มาจากคำพิพากษาของศาลอเมริกัน ซึ่งในที่นี้จะขอยกตัวอย่างรวม 2 คดี คือ

คดีแรก คือ คดี Intraworld Industries Inc. V. Girade Trust

¹ Ibid., p. 348.

Bank (1975) ¹ ในคดีนี้ โจทก์ทำสัญญาเช่ากับผู้รับประโยชน์ โจทก์ (ผู้เช่า)
ขอให้ธนาคารจำเลยเปิดเช็คเทรอร์ออฟเช็ค เพื่อประโยชน์แก่ผู้รับประโยชน์ (ผู้ให้เช่า)

¹ 461 Pa. 343, 336 A. 2d 316 (1975).

The court properly denied the request for an injunction because the letter of credit was used for precisely the purpose for which it was generated - to guarantee payment of the advance rent as liquidated damages. Under either an egregious or intentional fraud standard the injunction would not lie because no fraud was present at all. However, in articulating the standard to be applied to case under section 5 - 114 (2) (b), the court stated :

In light of the basic rule of the independence of the issuer's engagement and the importance of this rule to the effectuation of the purposes of the letter of credit, we think that the circumstances which will justify an injunction against honor must be narrowly limited to situations of fraud in which the wrongdoing of the beneficiary has so vitiated the entire transaction that the legitimate purposes of the independence of the issuer's obligation would no longer be served.

เพื่อกำกับการจ่ายเงินค่าเช่าล่วงหน้าในระยะเวลา 1 ปี เป็นการชำระค่าเสียหาย
กรณีที่ผู้เช่าไม่ปฏิบัติตามสัญญาเช่า สัญญาเช่าสิ้นสุดเพราะผู้เช่าผิดสัญญาเช่า และไม่
ชำระค่าเช่า ผู้รับประโยชน์ (ผู้ให้เช่า) ยื่นคำขอเบิกเงินตามเช็คเตอร์ออฟเครดิต
และแนบใบรับรองว่าไม่มีการชำระค่าเช่าไปควย โจทก์ (ผู้เช่า) พยายามยับยั้ง
ธนาคารจำเลยจากการจ่ายเงินตามเช็คเตอร์ออฟเครดิต โจทก์อ้างว่ามีการฉ้อฉลในคดีนี้
คือใบรับรองของผู้รับประโยชน์ (ผู้ให้เช่า) ที่ว่าไม่มีการชำระเงินนั้นปลอมเพราะสัญญา
เช่าสิ้นสุดลงแล้ว และโจทก์ไม่มีหน้าที่ที่จะชำระเงิน ในคดีนี้ ศาลไม่ยอมให้ยับยั้งการจ่าย
เงินตามคำขอของโจทก์ เพราะเช็คเตอร์ออฟเครดิตที่ใช้ในคดีนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำกับการ
การชำระเงินค่าเช่าล่วงหน้า และเห็นว่ากรณีไม่มีการฉ้อฉลในคดีนี้ อย่างไรก็ตาม ศาลได้
กล่าวอย่างชัดเจนเกี่ยวกับความหมายของการฉ้อฉลตามมาตรา 5 - 114 (2) (b)
โดยกล่าวว่า หลัก Independence มีความสำคัญอย่างยิ่งในเรื่องเช็คเตอร์ออฟเครดิต
และศาลเห็นว่าพฤติกรรมที่จะสั่งยับยั้งการจ่ายเงินจะต้องจำกัดในวงแคบ เมื่อการฉ้อฉล
นั้นเป็นการกระทำของผู้รับประโยชน์ ซึ่งทำให้ธุรกิจการค้าทั้งหมดเสียหาย หรือเป็นโมฆะ
และวัตถุประสงค์ของ หลัก Independence ของธนาคารไม่มีประโยชน์อีกต่อไป

คำวินิจฉัยในคดี *Intraworld Industries* นี้อาจสรุปได้ว่า
ความหมายของคำว่า การฉ้อฉลอย่างร้ายแรง (Egregious Fraud) นั้น หมายถึง
การกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนและกระทบกระเทือนต่อสามัญสำนึกของศาล เช่น มีการปลอม
แปลงเอกสาร (Forged) การฉ้อฉล (Fraudulent) หรือการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า
(Fraud in the Transaction) ซึ่งยอมให้ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินได้ เมื่อไม่มี
การปฏิบัติตามมูลหนี้ตามสัญญาเดิม หรือเมื่อผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ ผู้ไม่สุจริตส่งสิ่งไร้
มาแทนที่สินค้าที่ส่งข้อ¹

¹ Berman, The Law of International Trade, Part I,
International Commercial Transaction, p. 325.

คดีที่สอง คือ คดี Bossier Bank & Trust Co. V. Union Planters National Bank (1977) ¹ คดีนี้ โจทก์ (ผู้รับประโยชน์) ได้เรียกเก็บเงินตาม เลตเตอร์ออฟเครดิตที่ธนาคารจำเลยออกเพื่อค้ำประกันเงินกู้ โจทก์ได้ยื่นตั๋วแลกเงิน และเอกสารที่แสดงว่า ผู้กู้ไม่ปฏิบัติตามสัญญาเดิม ธนาคารจำเลยปฏิเสธการจ่ายเงิน อ้างว่า ผู้รับประโยชน์กระทำการฉ้อฉลในการเรียกเก็บเงินดังกล่าว เพราะวัตถุประสงค์ ที่โจทก์ขอให้จำเลยจ่ายเงินไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ในมูลหนี้เดิม แต่ฝ่ายโจทก์เถียงว่า มูลหนี้ตามสัญญาเดิมแยกต่างหากจากสัญญาเลตเตอร์ออฟเครดิต อย่างไรก็ตาม คดีนี้ ศาลตัดสินให้โจทก์ชนะคดี โดยกล่าวว่า คดีนี้ไม่ต้องพิจารณาถึงมูลหนี้เดิมอีกต่อไป และโจทก์ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขของเลตเตอร์ออฟเครดิตแล้ว ศาลยกข้ออ้างของจำเลย ในเรื่องการฉ้อฉล ยิ่งกว่านั้น เมื่อพิจารณาถึงประเภทของการฉ้อฉลใน Uniform Commercial Code แล้ว จะเห็นว่า กฎหมายนี้ครอบคลุมถึงการฉ้อฉลที่เกิดขึ้นจากความ เข้าใจผิดในสาระสำคัญของเอกสาร (fraud in the factum) ไม่ใช่การฉ้อฉล ในกรณีเรียกเก็บเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิต

¹ 550 F. 2d 1077 (6 th Cir. 1977).

The court held that :

As we have . . . concluded that the underlying contract should not be looked to, and that Bossier has complied with the terms of the letter of credit, we must reject defendant's fraud argument. Moreover, the type fraud contemplated in the statute is not the type fraud which the defendant asserts is present here. The Code seems to cover fraud in the factum and not fraudulently calling the letter of credit.

คำวินิจฉัยในคดี Bossier นี้เป็นการแปลความหมายของ การฉ้อฉล
 อย่างร้ายแรง (Egregious Fraud) อย่างแคบ กล่าวคือ มุ่งที่การปลอมแปลง
 หรือฉ้อฉลในเอกสาร แต่ไม่รวมถึงการฉ้อฉลในธุรกิจการค้า (Fraud in the
 Transaction) ด้วย ซึ่งต่างกับคดี Intraworld Industries ซึ่งรวมถึงการฉ้อฉล
 ในธุรกิจการค้าดังกล่าวข้างต้นแล้ว จึงถือว่าคำนิยามเกี่ยวกับการฉ้อฉลอย่างร้ายแรงใน
 คดี Intraworld Industries เป็นคำนิยามที่ที่ที่สุด

อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีอาจเป็นไปได้ว่า การกระทำของผู้รับประโยชน์
 ยังไม่ถึงขนาดเป็นการฉ้อฉลอย่างร้ายแรง แต่ศาลอเมริกันก็ได้ตัดสินให้ยับยั้งการจ่าย
 เงินตามเช็คเตอร์ออฟเครดิต ซึ่งในที่นี้จะขอยกตัวอย่าง 2 คดี

คดีแรก คือ คดี Merchants Corp. of America V. Chase Manhattan
 Bank, N.A. (1968)¹ ในคดีนี้ ธนาคารจำเลยเปิดเช็คเตอร์ออฟเครดิตเพื่อจ่ายเงิน
 ค่าสินค้าที่จะคงส่งอย่างช้าในวันที่ 31 มกราคม 1968 ผู้รับประโยชน์ยื่นเอกสาร
 วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 1968 แต่โจทก์ขอให้ศาลสั่งยับยั้งการจ่ายเงิน เพราะจากการ
 ตรวจสอบพบว่า เรือยังอยู่ที่ท่าเรือเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 1968 แสดงว่า ผู้ขายส่ง
 สินค้าภายหลังระยะเวลาสิ้นสุดตามที่กำหนดไว้ในสัญญาเดิม (31 มกราคม 1968)
 ศาลอนุญาตตามคำขอของโจทก์ โดยตัดสินว่า "กรณีนี้โต้แย้งไม่ใช่เป็นเพียงการฉ้อฉลสัญญา
 แต่เป็นการฟ้องร้องเกี่ยวกับการฉ้อฉลในเอกสารปลอม"

¹ 5 U.C.C. Rep. Serv. 196 (N.Y. Sup. Ct. 1968).

The court granted a preliminary injunction (and required a bond from plaintiffs as security), stating that the plaintiffs were "not acting upon mere suspicion," and that the dispute involved, not more breach of warranty, but a claim of fraud in the generation of a false document.

คำวินิจฉัยของศาลอเมริกัน ในคดี Merchants Corp นั้นจะเห็นว่า
สินค้าไคบรทุกลงเรือภายหลังวันที่ 31 มกราคม 1968 ซึ่งเท่ากับส่งสินค้าไม่ถูกต้องตาม
เงื่อนไขของเครดิตแล้ว เพราะเครดิตให้ส่งสินค้าอย่างช้าภายในวันที่ 31 มกราคม
1968 ทั้งผู้รับประกันมีเจตนากระทำผิดเงื่อนไข ฉะนั้น ศาลจึงอนุญาตให้ยับยั้ง
การจ่ายเงินตามเครดิตได้ อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงในคดีนี้ไม่ถึงขนาดจะเป็นการ
ฉ้อฉลอย่างร้ายแรง (Egregious Fraud) เพราะได้มีการส่งสินค้าลงเรือไปจริง
และธุรกิจการค้า (Transaction) ทั้งหมดไม่เสียไป กรณีจึงไม่เข้าตามนิยามของ
การฉ้อฉลอย่างร้ายแรง

คดีที่สอง คือ Dynamics Corp. V. Citizens & Southern
National Bank (1973)¹ ในคดีนี้ ธนาคารจำเลยเปิดเช็คเตอร์ออฟเครดิตเพื่อ
จ่ายเงินแก่ผู้รับประกันที่ยื่นตั๋วแลกเงินพร้อมใบรับรองที่อ้างว่าโจทก์เพิกเฉยที่จะปฏิบัติ
ตามสัญญา ต่อมา ผู้รับประกันยื่นตั๋วแลกเงินและเอกสารประกอบ โจทก์คัดค้านและ

¹ 356 F. Supp. 991 (N.D. Ga. 1973).

The court views its task in this case as merely
guaranteeing that (the beneficiary) not be allowed to take
unconscientious advantage of the situation and run off with
(the customer's) money on a pro forma declaration which has
absolutely no basis in fact. If it should turn out that there
is a legal and factual basis for (the beneficiary's) certification;
the court will leave (the customer) to its remedy at law.

ฟ้อง เป็นคดีนี้ โดยขอให้ศาลสั่งให้ธนาคารยับยั้งการจ่ายเงิน โจทก์อ้างว่าใบรับรอง
ดังกล่าวปลอมและโจทก์ได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนตามสัญญาแล้ว กล่าวคือ โจทก์มีหน้าที่
ส่งสินค้าให้แก่ผู้รับประกัน ซึ่งโจทก์ได้กระทำแล้ว แต่ทางฝ่ายผู้รับประกันไม่ได้
รับสินค้าดังกล่าว เพราะรัฐบาลมีคำสั่งห้ามส่งสินค้าออกจากเมืองท่าของสหรัฐอเมริกา
อันเป็นผลจากสงครามระหว่างอินเดียและปากีสถานและเป็นการชักขวางการส่งสินค้า
ไปให้ผู้รับประกัน คดีนี้ ศาลอนุญาตให้ยับยั้งการจ่ายเงินตามคำขอของโจทก์ เพราะ
การฉ้อฉลในคดีนี้มีมูลและตามความเห็นของศาลในคดี Dynamics Corp นี้เป็นเพียง
การรับรองว่าจะไม่ยอมให้ผู้รับประกันถือเอาประกันและขึ้นเงินตามเครดิตโดยไม่
ปรากฏมูลความจริงตามใบรับรองของผู้รับประกัน แต่ดาใบรับรองของผู้รับประกัน
นั้นชอบด้วยกฎหมายและขอเท็จจริงแล้ว ศาลก็จะไม่ยับยั้งธนาคารจากการจ่ายเงินตามเครดิต

คำวินิจฉัยในคดี Dynamics Corp นี้จะเห็นได้ว่า การที่โจทก์ปฏิบัติตามสัญญา
เดิมไม่ได้ เพราะมีสงครามระหว่างอินเดียและปากีสถานซึ่งทำให้รัฐบาลของโจทก์ห้ามส่ง
สินค้าออกนอกประเทศ กรณีจึงเป็นเรื่องพ้นวิสัยที่โจทก์จะปฏิบัติตามสัญญาเดิมได้ ทางฝ่าย
ผู้รับประกันควรจะเข้าใจถึงความจำเป็นดังกล่าวของโจทก์ที่ทำให้โจทก์ไม่อาจส่งสินค้า
ตามสัญญาเดิม แต่ผู้รับประกันกลับยื่นตัวแลกเงินและใบรับรองคชชการจำเลยเพื่อ
ขอให้จ่ายเงินตามเลขเตอร์ออฟเครดิต ซึ่งศาลถือว่าเท่ากับเป็นการฉ้อฉลแล้วจึงอนุญาต
ให้ยับยั้งการจ่ายเงินรายนี้ อย่างไรก็ตาม ขอเท็จจริงยังไม่ถึงขนาดเป็นการฉ้อฉลอย่าง
ร้ายแรง (Egregious Fraud) เพราะการกระทำของผู้รับประกันมิได้ทำให้ธุรกิจการค้า
(Transaction) ทั้งหมดเสียไป กรณีจึงไม่เข้าตามนิยามของการฉ้อฉลอย่างร้ายแรง

ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า กรณีใดจะเป็นการฉ้อฉลอย่างร้ายแรง (Egregious Fraud)
หรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับขอเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป อย่างไรก็ตาม ถ้าศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า
ไม่มีการฉ้อฉลในคดีนั้น ศาลก็จะไม่มีคำสั่งยับยั้งธนาคารจ่ายเงินตามเครดิต ซึ่งในที่นี้
ขอยกตัวอย่างคำพิพากษาของศาลอเมริกัน 2 คดี

คดีแรก คือ คดี Intraworld Industries Inc. v. Girard Trust Bank (1975) ¹ คดีนี้ โจทก์กล่าวหาว่าผู้รับประโยชน์ทำการฉ้อฉลอย่างร้ายแรง แต่ศาลเห็นว่าไม่มีการฉ้อฉลในคดีนี้ไม่ว่าจะเป็นการฉ้อฉลโดยเจตนา หรือการฉ้อฉลอย่างร้ายแรง เพราะ ธนาคารจำเลยเปิดเครดิตเพื่อค้ำประกันการชำระเงินค่าเช่าล่วงหน้า ในกรณีที่ยุ้เช่าไม่ปฏิบัติตามสัญญา ฉะนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า โจทก์ (ผู้เช่า) ไม่ปฏิบัติตามสัญญาจริง ผู้รับประโยชน์ก็ยอมขึ้นเงินตามเครดิตได้ ด้วยเหตุนี้ ศาลจึงไม่อนุญาตให้ยับยั้งการจ่ายเงินตามเครดิต

คดีที่สอง คือ คดี New York Life Insurance Co. v. Hartford National Bank & Trust Co. (1977)² ในคดีนี้ โจทก์ผู้ก่พ้นคนตามสัญญาจำนอง

¹ 461 Pa. 343, 336 A. 2d 316 (1975).

² 173 Conn. 492, 378 A. 2d 562 (1977).

The court held for NYLIC. As in Intraworld Industries, the beneficiary in New York Life used the letter of credit for precisely the purpose for which it was drawn, that is, to assure payment if a certain condition occurred - failure to take up the loan. Again, however, not only did the New York Life court suggest that intentional fraud was not present, but in addition it stated that "only in rare situations of egregious fraud would (section 5 - 114) have justified the issuer, on the facts presented here, in going behind apparently regular, conforming documents."

ธนาคารจำเลยเปิดเครดิตคำประกันเพื่อประโยชน์แก่โจทก์ เพื่อชำระค่าเสียหาย
 ถ้าผู้กู้ไม่ชำระเงินกู้ ต่อมาผู้กู้ไม่ชำระเงินกู้ โจทก์จึงยื่นตัวแลกเงินแก่ธนาคารจำเลยเพื่อ
 จ่ายเงินตามเครดิต ธนาคารจำเลยปฏิเสธการจ่ายเงินอ้างว่าโจทก์ถอนเพราะไม่มี
 ความเสียหายที่แท้จริง ฉะนั้น ไม่อาจบังคับให้จำเลยชำระค่าเสียหาย คดีนี้ศาลตัดสิน
 ให้โจทก์ชนะคดี โดยวินิจฉัยคดีในทำนองเดียวกันกับในคดี Intraworld Industries
 ว่าการใช้เช็คเตอร์ออฟเครดิต ในกรณีนี้เพื่อชำระเงินแก่ผู้รับประโยชน์ (โจทก์) เมื่อ
 ผู้กู้ไม่ชำระเงินกู้ซึ่งตามข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่า ผู้กู้ไม่ชำระเงินกู้จริง ๆ โจทก์จึงมีสิทธิ
 ชำระเงินตามเครดิต กรณีจึงไม่มีการถอนในคดีนี้ ไม่ว่าจะเป็นการถอนโดยเจตนาหรือ
 การถอนอย่างร้ายแรง และศาลได้กล่าวว่ "พฤติการณ์ที่จะเป็นการถอนอย่าง
 ร้ายแรง (Egregious Fraud) ตามมาตรา 5 - 114 ซึ่งจะอนุญาตให้ธนาคาร
 ผู้เปิดเครดิตยับยั้งการจ่ายเงินไคนั้นนาน ๆ จึงจะปรากฏขึ้นสักครั้งหนึ่ง และข้อเท็จจริง
 ในคดีนี้ปรากฏว่าเอกสารถูกต้องตรงตามเครดิต"

อย่างไรก็ตามโดยทุกกรณีไม่ว่าจะเป็นการถอนโดยเจตนา (Intentional
 Fraud) หรือการถอนอย่างร้ายแรง (Egregious Fraud) โจทก์ (ผู้ซื้อ หรือ
 ธนาคารผู้เปิดเครดิต) อาจจะขอให้ศาลมีคำสั่งยับยั้งการจ่ายเงินได้ เมื่อแสดงให้เห็นปรากฏ
 เป็นที่น่าพอใจแก่ศาลว่าผู้รับประโยชน์เจตนาหลอกลวงธนาคารในการยื่นเอกสารหรือคำขอ
 ให้จ่ายเงินตามเช็คเตอร์ออฟเครดิต และจำเลยได้ทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์¹

¹ Symons, "Letters of Credit : Fraud, Good Faith and the
 Basis for Injunctive Relief," pp. 377 - 378.

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นเรื่องการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบในกรณี
 ที่ผู้ซื้อหรือผู้นำเข้า (Buyer/Importer) ได้รับความเสียหายเนื่องจากผู้ขายหรือ
 ผู้ส่งออกในต่างประเทศกระทำการฉ้อฉลหลอกลวงผู้ซื้อ ในทางตรงกันข้าม ผู้ขายหรือ
 ผู้ส่งออก (Seller/Exporter) ก็อาจจะได้รับความเสียหายในกรณีที่ได้รับเลต
 เตอร์ออฟเครดิตปลอมจากลูกค้าในต่างประเทศ ซึ่ง เรื่องเลตเตอร์ออฟเครดิตปลอมนี้
 ไม่ใช่เรื่องการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบโดยตรง แต่ก็นับเป็นเรื่องที่น่าสนใจ
 พิจารณาและในขั้นนี้จะกล่าวถึงโดยสังเขป ดังนี้

การปลอมเลตเตอร์ออฟเครดิต อาจเป็นการกระทำโดยการปลอมแบบฟอร์ม
 ของธนาคาร หรือปลอมข้อความหรือลายเซ็นปลอม เป็นต้น ยกตัวอย่างเช่น ผู้ซื้อใน
 สหองกงเปิด L/C มายังประเทศไทย มูลค่า 100,000 ดอลลาร์สหรัฐ ธนาคาร
 ตัวแทนในประเทศไทยได้สอบถามไปยังธนาคารผู้เปิดเครดิตในสหองกงว่ามี การเปิด L/C
 หมายเลขนี้มายังประเทศไทยจริงหรือไม่ ปรากฏว่าทางธนาคารผู้เปิดเครดิตแจ้งว่า
 ไม่ได้เปิดเครดิตมาที่ประเทศไทย แต่เปิดไปที่ไต้หวัน มูลค่าเพียง 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ
 เช่นนี้เลตเตอร์ออฟเครดิตฉบับนั้นเป็น L/C ปลอมแล้ว ในทางปฏิบัติธนาคารตัวแทนจะ
 ต้องรีบแจ้งให้สมาคมธนาคารไทยทราบ เพื่อแจ้งให้ธนาคารพาณิชย์อื่น ๆ ระวังระมัดระวังต่อไป
 ในกรณีนี้ยังไม่มี ความเสียหายเกิดขึ้นเพราะ L/C ปลอมได้ถูกตรวจพบเสียก่อน

ถ้าหากมีการปลอม L/C และธนาคารตัวแทนตรวจไม่พบ ความเสียหายที่
 เกิดขึ้นมักสืบเนื่องมาจาก

1. ผู้ขายหรือผู้ส่งออกคบคิดกันกับผู้ซื้อ หรือผู้นำเข้าในต่างประเทศ
 เพื่อให้ปลอม L/C หรือ
2. ผู้ขายหรือผู้ส่งออกถูกคู่แข่งขึ้นทางการค้ากดดันแกลงเปิด L/C ปลอมมาให้

ในกรณีที่ผู้ขายหรือผู้ส่งออกคบคิดกันกับผู้ซื้อหรือผู้นำเข้าในต่างประเทศเพื่อ
ให้ปลอมเลตเตอร์ออฟเครดิตนี้ ไคก็ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ธนาคารตัวแทนอย่างมาก
กล่าวคือ ผู้ขายหรือผู้ส่งออกที่ไม่สุจริตสามารถนำเลตเตอร์ออฟเครดิตปลอมนั้น ไปขอกู้
เงินจากธนาคารตัวแทนเรียกว่าแพคกิงเครดิต (Packing Credit)¹ ดังนั้น

1 เมื่อผู้ส่งออกได้รับเลตเตอร์ออฟเครดิตที่เปิดมาจากต่างประเทศมีความ
ประสงค์จะมาขอกู้เงินจากธนาคาร ธนาคารจะพิจารณาให้กู้เงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิต
ในอัตราไม่เกิน 80 % ของจำนวนเงินตาม L/C ระยะเวลาไม่เกินวันหมดอายุของ
L/C แต่จะคงไม่เกิน 180 วัน

การขอกู้แบบนี้ ลูกค้าจะต้องทำตัวสัญญาใช้เงินตามจำนวนเงินที่คำนวณได้
ตามเลตเตอร์ออฟเครดิตแต่ละฉบับ และมอบคณฉบับเลตเตอร์ออฟเครดิตให้ไว้กับธนาคาร
สำหรับเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นจะต้องเป็น เครดิตชนิดเพิกถอนไม่ได้ (Irrevocable
Letter of Credit) และเลตเตอร์ออฟเครดิตจะต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับ เรื่องการ
ส่งสินค้าพอสมควร เช่น มีปริมาณสินค้า เงื่อนไขราคา วันหมดอายุ และเมืองปลายทาง เป็นต้น
การชำระคืนเงินกู้แพคกิงเครดิต (Packing Credit) เมื่อผู้ส่งออกได้ส่ง
ออกตาม L/C แล้ว ผู้ส่งออกจะต้องนำเอกสารการส่งออก (Export Bill) มา
Negotiate กับธนาคาร เมื่อธนาคารได้ตรวจเช็คเอกสารถูกต้องเรียบร้อยแล้วจะหักเงิน
กู้ตามแพคกิงเครดิต ออกจากจำนวนเงินใน L/C ตามส่วนที่ลูกค้าได้ขอกู้ไป ส่วนที่เหลือก็จะ
จ่ายให้กับลูกค้า

การที่ธนาคารพาณิชย์ยอมให้ผู้ส่งออกนำเลตเตอร์ออฟเครดิตมากู้เงินกับธนาคาร
ในกรณีนี้เป็นการให้เครดิตทางด้านการส่งสินค้าออกเพื่อให้ผู้ขายหรือผู้ส่งออกมีทุนหมุนเวียนเพียง
พอเกี่ยวกับการส่งออก เช่น นำไปซื้อสินค้า นำไปเป็นค่าใช้จ่ายในการผลิตหรือปรับปรุงสินค้า
 เป็นต้น รายละเอียดโปรดดู ธนาคารกสิกรไทย, "การให้เครดิตทางด้านการส่งสินค้าออก
(Export Financing)" (ม.ป.ท., ม.ป.ป.) (อัคส์น่า) หน้า 1 - 2.

เมื่อผู้ขายหรือผู้ส่งออกได้เงินมาแล้ว ก็อาจจะนำเงินไปแบ่งกันในระหว่างผู้ซื้อและผู้รับประโยชน์ และความเสียหายที่เกิดขึ้นตกได้แก่ ธนาคารตัวแทนที่ให้อำนาจเงินไปตามแพคกิ้งเครดิต ดังกล่าวและธนาคารตัวแทนไม่อาจจะไปไล่เบี้ยเอาจากธนาคารผู้เปิดเครดิต แต่จะต้องไปไล่เบี้ยเอาจากผู้ขายหรือผู้ส่งออก ซึ่งเป็นลูกค้าของธนาคารเอง โดยอาศัยสัญญาเงินและตัวสัญญาใช้เงินเป็นหลักฐานในการไล่เบี้ย อย่างไรก็ตาม ธนาคารพาณิชย์โดยทั่วไปจะมีมาตรการป้องกันความเสียหายอยู่แล้ว กล่าวคือ ลูกค้ายาไรที่จะมาเป็นลูกค้าในวงเงินแพคกิ้งเครดิต (Packing Credit) ธนาคารจะให้ลูกค้ายาไรนั้นหาหลักประกันมาก่อนแล้วจะมาขอตั้งวงเงินไว้ ถ้ามีการทุจริตก็สามารถไล่เบี้ยจากหลักประกัน เช่น ผู้ค้ำประกัน หรือทรัพย์สินที่เอามาจำนอง สมมุติเงินฝากที่วางเป็นหลักประกันได้ทันที¹

ในกรณีที่ผู้ขายหรือผู้ส่งออกถูกคู่แข่งขึ้นทางการคาคลันแกลง เบิก เลตเตอร์ออฟเครดิตปลอมมาให้ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ขายหรือผู้ส่งออก ซึ่งเป็นลูกค้าของธนาคาร เช่น ผู้ขายส่งสินค้าไปแล้วไม่มีผู้รับในต่างประเทศ ผู้ขายเสียหายในเรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ หรือถ้าสินค้าเป็นสินค้าที่ไม่อาจเก็บรักษาได้ ผู้ขายก็จะยิ่งเสียหายมาก

¹ สัมภาษณ์. อินทวิทย์ สิงห์บุตร, ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการต่างประเทศ ธนาคารกสิกรไทย, 12 มกราคม 2527.

5.3 สิทธิของผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งปลดเปลื้องให้จำเลยระงับการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามคำขอ

ตามมาตรา 5 - 114 (2) ของ Uniform Commercial Code (1972 version) ของสหรัฐอเมริกาได้แบ่งแยกผู้รับประโยชน์ผู้ยื่นเอกสารออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย (holder in due course) และ
2. ผู้ทรงอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย

ในกรณีที่เอกสารปลอมหรือฉ้อฉลถูกนำมาขึ้นโดยผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะต้องจ่ายเงินตามคำขอให้จ่ายเงินเสมอ ส่วนในกรณีเป็นผู้ทรงอื่น ๆ ธนาคารผู้เปิดเครดิตผู้กระทำการโดยสุจริต อาจจะไม่เลือกที่จะจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินก็ได้ และความสุจริตของธนาคารขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่พยานหลักฐานเกี่ยวกับการฉ้อฉลหรือปลอมแปลงเอกสารโดยชัดแจ้ง และผู้ซื้อไม่แน่ใจว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตจะเลือกปฏิเสธตั๋วแลกเงิน ดังนั้น ในมาตรา 5 - 114 (2) จึงยอมให้ศาลที่มีอำนาจเหนือคดีนั้น มีคำสั่งยับยั้งธนาคารจากการจ่ายเงินตามคำขอของผู้ทรงอื่นที่ไม่ใช่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย¹

¹ Getz, "Enjoining the International Standby Letters of Credit : The Iranian Letter of Credit Cases," pp. 204 - 205.

ฉะนั้น ตามมาตรา 5 - 114 ยอมให้ปฏิเสธการจ่ายเงินตามเลตเตอร์ออฟ
เครดิต ได้ 2 วิธี คือ

1. ปฏิเสธการจ่ายเงินโดยสมัครใจ (Elective Dishonor) เป็น
กรณีธนาคารผู้เปิดเครดิตเลือกที่จะปฏิบัติตามคำขอของผู้ซื้อ และ
2. ปฏิเสธการจ่ายเงินโดยถูกบังคับตามคำสั่งศาล (Injunctive
Dishonor) ¹

กรณีปฏิเสธการจ่ายเงินโดยสมัครใจ (Elective Dishonor)

ธนาคารผู้เปิดเครดิตอาจจะเลือกปฏิเสธการจ่ายเงินตามคำขอให้จ่ายเงิน
เมื่อได้รับแจ้ง เกี่ยวกับการฉ้อฉล อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติแม้ธนาคารจะทราบเกี่ยวกับ
การฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิต ธนาคารก็มักจะเลือกจ่ายเงินตามคำขอให้จ่ายเงิน
เสมอ เพราะการปฏิเสธการจ่ายเงินตามคำขอให้จ่ายเงินที่เอกสารถูกต้องตามเงื่อนไข
ของเครดิตกลับจะทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตถูกผู้รับประโยชน์ฟ้องร้องได้ นอกจากนี้
ตามมาตรา 5 - 114 (2) (b) ของ Uniform Commercial Code (1972
version) ก็ได้บัญญัติว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตอาจจะจ่ายเงินตามตัวแลกเงินเมื่อกระทำ

¹ Note, "Letters of Credit : Injunctive as a Remedy for
Fraud in U.C.C. Section 5 - 114," p. 494.

การโดยสุจริต (Good Faith) ¹ แต่เรื่องความสุจริตของธนาคารนี้พิสูจน์หักล้างไต่ถาม
 ฉะนั้น สมมุติว่า ธนาคารได้จ่ายเงินไปและอ้างว่าธนาคารกระทำโดยสุจริต ทางฝ่าย
 ผู้ขอจะตองเป็นฝ่ายพิสูจน์หักล้างให้ศาลเห็นว่า ธนาคารมิได้กระทำโดยสุจริต ซึ่งตาม
 ความเป็นจริงปรากฏว่า ยังไม่มีผู้ช้อรายใดสามารถพิสูจน์ได้ว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิต
 จ่ายเงินไปโดยไม่สุจริตอย่างไร ดังนั้น ผู้ช้อจึงต้องชดใช้เงินคืนแก่ธนาคารผู้เปิดเครดิต
 ซึ่งได้จ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินและคำขอให้จ่ายเงินไปแล้ว ²

¹ Uniform Commercial Code (1972 version)

Section 5 - 114 (2) (b) in all other cases as against
 its customer, an issuer acting in good faith may honor the draft
 and for payment despite notification from the customer of
 fraud, forgery or other defect not apparent on the face of the
 documents but a court of appropriate jurisdiction may enjoin
 such honor.

² Richard J. Driscoll, "The Role of Standby Letters of
 Credit in International Commerce : Reflections after Iran,"
Virginia Journal of International Law 20 (Winter 1980) : 430 - 481.

กรณีปฏิเสธการจ่ายเงินโดยถบบังคับ (Injunctive Dishonor)

ศาลที่มีอำนาจเห็นอกดีอาจมีคำสั่งยับยั้งธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่ให้จ่ายเงินตามคำขอให้จ่ายเงิน แม้เอกสารจะถูกตองตรงตามเงื่อนไขของเครดิต ทั้งนี้โดยผู้ยื่นคำขอให้จ่ายเงินหรือผู้รับประโยชน์จะต้องไม่ใช่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย และผู้ขอจะต้องแจ้ง ให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตทราบ เกี่ยวกับการฉ้อฉลก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งยับยั้งธนาคารผู้เปิดเครดิต¹

อนึ่ง สิทธิของผู้ขอในอันที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งยับยั้งธนาคารจากการจ่ายเงินตามเครดิต ประกอบด้วยหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ คือ

1. ต้องเป็นกรณีที่หากศาลไม่สั่งยับยั้งธนาคารจากการจ่ายเงินตามเครดิตแล้ว ความเสียหายจะไม่อาจเยียวยาได้ (inadequate remedy at law)
2. โจทก์ผู้ยื่นคำขอมีภาระในการพิสูจน์หลักเกณฑ์ดังกล่าวในข้อ 1
3. กรณีมีกฎหมายบัญญัติว่า ศาลสามารถยับยั้งธนาคารจากการจ่ายเงินตามเครดิตได้ ยกตัวอย่างเช่น ตามมาตรา 5 - 114 (2) (b)²

เมื่อศาลได้รับคำร้องของผู้ขอเพื่อขอให้ศาลสั่งยับยั้งธนาคารจากการจ่ายเงินแล้ว ศาลจะต้องพิจารณารายละเอียดดังต่อไปนี้

¹ Ibid., p. 481.

² Alphonse M. Squillante, "Letter of Credit : A Discourse (Part VIII)," Commercial Law Journal 85 (June/July 1980) : 222.

1. สิทธิของคู่สัญญาทุกฝ่ายในทางการค้า
2. ลักษณะของการกระทำซึ่งคู่สัญญาผู้เสียหายขอให้ศาลมีคำสั่งดังกล่าว
3. ความยุ่งยากที่อาจจะเกิดขึ้นในกรณีที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตหรือปฏิเสธ

คำสั่งดังกล่าว

4. ทางแก้ตามกฎหมายที่มีอยู่
5. ความสุจริตของผู้ขอ
6. ความสงบเรียบร้อยของประชาชนซึ่งสมควรได้รับการดำรงไว้¹

สำหรับตัวอย่างคำพิพากษาคดีของศาลอเมริกันที่ศาลมีคำสั่งยับยั้งธนาคารจากการจ่ายเงินตามเช็คเมื่อมีการฟ้องร้อง เกี่ยวกับการฉ้อฉล คือ คดี Sztejn V.J. Henry Schroder Banking Corp (1941)² ในคดีนี้ แม่ใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) และบัญชีราคาสินค้า (Invoice) ถูกต้องตรงตามเลขเตอร์ออฟเช็ค แต่สินค้าที่ส่งมาเป็นสิ่งไร้ค่า ฉะนั้น ผู้พิพากษา Shientag ตัดสินว่า เมื่อธนาคารผู้เปิดเช็คคิดว่า เอกสารแม่จะถูกต้องตรงตามเช็ค แต่แท้จริงแล้ว เป็นเอกสารปลอมหรือฝ่าฝืนข้อกำหนด ธนาคารผู้เปิดเช็คก็ยอมไม่อาจยอมรับเอกสารดังกล่าว แม้จะถูกต้องตามเงื่อนไขของเช็คก็ตาม

ในคดี Sztejn จึงก่อให้เกิดหลักเกณฑ์ 3 ประการในอันที่ศาลจะพิจารณาเพื่อมีคำสั่งยับยั้งธนาคารจากการจ่ายเงินตามเลขเตอร์ออฟเช็ค ซึ่งใน Uniform Commercial Code (1972 version) มาตรา 5 - 114 (2) ได้รวบรวมขึ้นเป็นหลักเกณฑ์ไว้แล้ว ดังต่อไปนี้ คือ

¹ Ibid.

² 31 N.Y.S. 2d 631 (1941).

1. ผู้ขอจะตองฟ้องร้องเกี่ยวกับการฉ้อฉลอย่างแท้จริง มิใช่เป็นเพียงการโต้แย้งเกี่ยวกับมูลหนี้ตามสัญญาเดิม

2. ผู้ขอจะตองแจ้งให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตทราบก่อนที่จะจ่ายเงิน ธนาคารผู้เปิดเครดิตได้จ่ายเงินไปตามคำขอให้จ่ายเงินแล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิตย่อมได้รับความคุ้มครอง ถ้าหากว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตได้ตรวจสอบเอกสารโดยใช้ความระมัดระวังตามสมควรก่อนที่จะทำการจ่ายเงิน

3. คำขอให้จ่ายเงินจะตองมาจากผู้ที่ไม่ใช่คู่สัญญาฝ่ายที่ 3 ซึ่งสุจริต ผู้ซึ่งไต่ถามคำขอให้จ่ายเงินโดยสุจริต เพราะศาลจะไม่ออกคำสั่งยับยั้งการจ่ายเงินแก่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย¹

อนึ่ง แม้วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการปฏิเสธการจ่ายเงินโดยสมัครใจ (Elective Dishonor) และการปฏิเสธการจ่ายเงินโดยถูกบังคับตามคำสั่งศาล (Injunctive Dishonor) ตามมาตรา 5 - 114 จะเหมือนกัน แต่ในคำพิพากษาที่เป็นหลักแห่งทั้งก่อนและหลังใช้ Uniform Commercial Code โดยยอมรับว่าการปฏิเสธการจ่ายเงินทั้ง 2 วิธีนั้น มีความแตกต่างกัน ซึ่งแม้ในคดี Szejn ก็ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ แต่ในคดีต่อมา คือ คดี Asbury Park ได้ตัดสินเกี่ยวกับเรื่องนี้² กล่าวคือ

¹ Driscoll, "The Role of Standby Letters of Credit in International Commerce : Reflections after Iran," pp. 481 - 482.

² Note, "Letters of Credit : Injunction as a Remedy for Fraud in U.C.C. Section 5 - 114," p. 508.

ในคดี *Asbury Park & Ocean Grove Bank V. National City Bank (1942)*¹ คดีนี้ ขอเท็จจริงปรากฏว่า โจทก์ (ผู้ซื้อ) ขอให้ธนาคารจำเลย ซึ่งเป็นธนาคารผู้เปิดเช็คกระรับการจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินของผู้รับประโยชน์ โดยอ้างว่าถูกโกง แต่ธนาคารจำเลยปฏิเสธและยังคงจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินของผู้รับประโยชน์ ทั้งยังได้ขายทรัพย์สินของโจทก์ไปเพื่อชำระหนี้เงินที่ธนาคารจำเลยได้จ่ายไปตามเช็คแล้ว โจทก์จึงฟ้อง เป็นคดีนี้ ศาลตัดสินว่าธนาคารจำเลยมีสิทธิที่จะจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินและศาลให้เหตุผลว่า การฉ้อฉลเป็นการกระทำอันยากแก่การพิสูจน์และไม่อาจคาดหวังได้ว่าธนาคารผู้เปิดเช็คจะค้นพบการฉ้อฉลดังกล่าว อนึ่ง ศาลโลกกล่าวว่า "หน้าที่ในการพิจารณาตัดสินใจของธนาคารผู้เปิดเช็คที่จะจ่ายเงินหรือไม่ ต่างกับการพิจารณาตัดสินใจของศาลที่จะยับยั้งการจ่ายเงินหรือไม่ในกรณีฉบับเดียวกัน"

¹ 35 N.Y.S. 2d 985 (Sup. Ct. 1942).

In holding that the issuer was within its rights in honoring the drafts, the court reasoned that "the common law fraud action is one of the most difficult to prove, and the issuing banks cannot be expected to evaluate the soundness of the . . . claim."

คำวินิจฉัยในคดี Asbury Park นี้แสดงว่า ศาลไม่สนับสนุนให้ธนาคาร ผู้เปิดเครดิตพิจารณาไปยังการจ่ายเงินโดยสมัครใจเอง เพราะเรื่องการฉ้อฉลนั้นพิสูจน์ได้ยาก จึงไม่อาจคาดหวังว่าธนาคารจะสามารถพิสูจน์ถึงการฉ้อฉลดังกล่าวได้ ซึ่งต่างกับการพิจารณาตัดสินคดีของศาลที่สามารถพิจารณาทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายรวมทั้งพยานหลักฐานต่าง ๆ ได้แน่นอนกว่าการพิจารณาตัดสินใจของธนาคาร

อย่างไรก็ตาม การที่โจทก์ (ผู้ซื้อหรือธนาคารผู้เปิดเครดิต) จะฟ้องคดีต่อศาลเพื่อขอให้ศาลสั่งยับยั้งการจ่ายเงินกรณีที่มีการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบนั้น มีไม่มากนัก สาเหตุเพราะ

1. การพิจารณาเกี่ยวกับสินค้าในเอกสารบกพร่องกับการฉ้อฉลในเอกสารนั้น เป็นเรื่องที่กำลังกันยากที่จะพิจารณาแยกจากกันได้โดยชัดเจน กรณีที่จะขอให้ศาลสั่งยับยั้งการจ่ายเงินตามเครดิตได้จะต้องเป็นเรื่องการฉ้อฉลโดยชัดเจน มิใช่เป็นเพียงการพิจารณาเกี่ยวกับสินค้าในเอกสารบกพร่องไป¹ ในที่นี้ขอยกตัวอย่างคำพิพากษาของศาลอังกฤษในคดี Discount Record Ltd. V. Barclays Bank Ltd. (1975)² ในคดีนี้ โจทก์ขอให้ธนาคารจำเลยที่ 1 เปิดเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์ เครดิตส่งผ่านธนาคารจำเลยที่ 2 ซึ่งได้สั่งให้ธนาคารจำเลยที่ 3 เปิดเครดิตไปให้แก่ผู้รับประโยชน์โดยตรง ธนาคารจำเลยที่ 4 เป็นผู้รับซื้อตัวแลกเงิน และเครดิตกำหนดให้ส่งสินค้าอย่างช้าที่สุดภายในวันที่ 30 พฤษภาคม แต่ปรากฏว่าสินค้าได้ส่งไปเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน และส่วนหนึ่งของสินค้าเป็นสิ่งไร้ค่า โจทก์จึงฟ้องจำเลยทั้งหลายเป็นคดีนี้ ศาลตัดสินให้

¹ Ellinger, "Fraud in Documentary Credit Transactions," p. 261.

² (1975) 1 W.L.R. 315.

ธนาคารจำเลยขณะคดี โดยกล่าวว่า ตัวแลกเงินที่ธนาคารผู้รับซื้อตัวแลกเงินรับรองแล้ว ย่อมโอนไปยังผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายได้ ฉะนั้น เมื่อคู่สัญญาผู้ยื่นเอกสาร เป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายจึงมิได้อยู่ภายใต้ข้อโต้เถียงเกี่ยวกับเอกสารและมีสิทธิได้รับชำระเงินตามตัวแลกเงินโดยไม่ถูกกระทบกระเทือนด้วยข้อต่อสู้ใด ๆ ที่คู่สัญญาก่อน ๆ ในเครดิตจะได้อภัยยกขึ้น อนึ่ง ในเรื่องเกี่ยวกับการฉ้อฉลนั้น ศาลกล่าวว่า ธนาคารอาจจะยกข้อต่อสู้ในเรื่องการฉ้อฉลขึ้นอ้างยันต่อผู้ขายใดต่อเมื่อเป็นการฉ้อฉลโดยชัดแจ้งมิใช่เป็นเพียงการพรรณนาเกี่ยวกับสินค้าในเอกสารรับรอง

2. การฉ้อฉลในเครดิตคำประกัน (Standby Credit เป็นเรื่องยากแก่การพิสูจน์และศาลจะสั่งให้ยับยั้งการจ่ายเงินตามคำขอใดต่อเมื่อผู้รับประโยชน์ได้กระทำการอื่นเป็นการทำลายสิทธิอันชอบธรรมของตน ¹ ที่ว่าการฉ้อฉลในเครดิตคำประกันเป็นเรื่องยากแก่การพิสูจน์นั้น กล่าวคือ กรณีเป็นเรื่องยากที่จะพิสูจน์ว่า การขอขึ้นเงินตามเครดิตเป็นไปโดยหลอกลวง ยิ่งกว่านั้น ในทางปฏิบัติยังปรากฏว่า ได้มีการจ่ายเงินไปตามเครดิตก่อนที่โจทก์จะสามารถค้นหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์เกี่ยวกับการฉ้อฉลของยกตัวอย่างในคดี *Etablissement Esefka International Anstalt V. Central Bank of Nigeria* (1979) ² ซึ่งโจทก์ได้หลักฐานเกี่ยวกับการฉ้อฉลมาเมื่อธนาคารได้จ่ายเงินตามเครดิตไปหลายงวดแล้ว อนึ่งการกระทำของผู้รับประโยชน์ซึ่งได้กระทำการอื่นเป็นการทำลายสิทธิอันชอบธรรมของตนนั้น จะชอยยกตัวอย่างในคดี *Dynamics Corp. V. Citizens & Southern National Bank* (1973) ³ ในคดีนี้ โจทก์ (ผู้ขาย) ตกลงขายสินค้าแก่

¹ Ellinger, "Fraud in Documentary Credit Transaction," p. 262.

² (1979) 1 Lloyd's Rep. 445.

³ 356 F. Supp. 991 (N.D. Ga. 1973).

ผู้ซื้อในอินเดีย โจทก์ขอให้ธนาคารจำเลยเปิดเครดิตไปยังผู้ซื้อเพื่อค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญา โจทก์เตรียมส่งสินค้าตามสัญญาแล้ว แต่ส่งไม่ได้เพราะรัฐบาลของโจทก์ห้ามส่งสินค้าออกไปอินเดียเพราะมีสงครามระหว่างอินเดียและปากีสถาน ผู้รับประโยชน์ (ผู้ซื้อ) ขอขึ้นเงินตามเครดิต โจทก์คัดค้านขอให้ธนาคารระงับการจ่ายเงิน แต่ธนาคารจำเลยปฏิเสธ โจทก์จึงฟ้อง เป็นคดีนี้ ศาลตัดสินให้ยับยั้งการจ่ายเงินตามเครดิตได้ โดยเห็นว่าการฉ้อฉลในคดีนี้มีมูล แสดงว่าศาลไม่ยอมให้ผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริตขอขึ้นเงินตามเครดิต

3. การฉ้อฉลนั้นจะยกขึ้นอ้างยันต่อคู่สัญญา คือ ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริตเท่านั้น แต่ถ้าวินิจฉัยเป็นผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ผู้สุจริตก็ถือว่าเป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายและศาลจะไม่อนุญาตให้ยับยั้งการจ่ายเงินแก่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายโดยเด็ดขาด¹

อนึ่ง ศาลอเมริกัน โดยยอมรับหลักที่ว่า การฉ้อฉลจะอ้างยันต่อผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริตเท่านั้น แต่ไม่อาจใช้ยันต่อผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน ซึ่งปรากฏอยู่ในคำพิพากษาของศาลอเมริกัน ในคดี Voest - Alpine International Corp. v. The Chase Manhattan, N.A. v. Bank of Borada (1982)²

¹ Ellinger, "Fraud in Documentary Credit Transaction," p. 262.

² 81 Civ. 5601 (KTD) Ang. 4, 1982.

The Court stated that the argument that Voest committed fraud by submitting bill of lading which falsely stated that the ship was loaded on Jan. 31 must be rejected. Although Voest presented the bill of lading to Chase, it did not prepare them; the master of the Atra did.

ในคดีนี้ ผู้ซื้อขอให้จำเลยที่ 2 เปิดเครดิตชนิตเพิกถอนไม่ได้เพื่อซื้อสินค้าจากผู้รับประโยชน์ โจทก์รวม 2 ฉบับ โดยให้ธนาคารจำเลยที่ 1 แจงเครดิตและรับรองตั๋วแลกเงินของโจทก์ กว ย ในเครดิตกำหนดให้โจทก์ยื่นใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) อย่างช้าภายใน วันที่ 31 มกราคม 1981 โจทก์ยื่นตั๋วแลกเงินพร้อมใบตราส่งสินค้าที่ลงนามโดยนายเรือ ลงวันที่ 31 มกราคม 1981 ซึ่งแสดงว่าส่งสินค้าขึ้นเรือเมื่อวันที่ 31 มกราคม นั้นเอง ต่อมา จำเลยที่ 2 ตรวจพบว่า ในวันที่ 31 มกราคม สกนั้นเรือยังไม่เทียบท่า ฉะนั้น วันที่ในใบตราส่งสินค้าจึงไม่ตรงต่อความเป็นจริง จำเลยที่ 2 ได้แจ้งให้จำเลยที่ 1 ทราบ จำเลยที่ 1 จึงปฏิเสธการจ่ายเงิน โจทก์โต้ฟ้องเป็นคดีนี้ ศาลตัดสินว่า โจทก์ไม่ได้กระทำการฉ้อฉลโดยการยื่นใบตราส่งสินค้าปลอม เพราะโจทก์มิได้เป็นผู้เตรียมใบตราส่งสินค้านั้นเอง แต่ใบตราส่งสินค้าทำขึ้นโดยบุคคลอื่น (นายเรือ) ซึ่งไม่ใช่คู่สัญญาในเลตเตอร์ออฟเครดิต ฉะนั้น ถือว่าโจทก์สุจริตและเป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งมีสิทธิขึ้นเงินตาม เลตเตอร์ออฟเครดิต

ในทำนองเดียวกัน ศาลอังกฤษ ยอมรับว่าการฉ้อฉลจะยกขึ้นอ้างยันได้ก็ต่อเมื่อ เป็นผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ไม่สุจริต เพราะฉะนั้นถ้าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์สุจริต เพราะไม่ทราบเกี่ยวกับการฉ้อฉลแล้ว ก็ถือว่าเป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งจะขอให้ ศาลสั่งยับยั้งการจ่ายเงินตามเครดิตแก่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายนั้นไม่ได้ ในที่นี้ขอยก ตัวอย่างรวม 3 คดี

คดีแรก คือ คดี Discount Records Ltd. V. Barclays Bank Ltd (1975) ¹ ในคดีนี้ โจทก์ (ผู้ซื้อ) ขอให้ธนาคารจำเลยที่ 1 เปิดเครดิตให้ผู้รับประโยชน์ เครดิตส่งผ่านธนาคารจำเลยที่ 2 ซึ่งสั่งให้ธนาคารจำเลยที่ 3 เปิดเครดิตไปให้แก่ผู้รับประโยชน์โดยตรง ธนาคารจำเลยที่ 4 เป็นผู้รับซื้อตั๋วแลกเงิน และเครดิตกำหนดให้ส่งสินค้าอย่างช้าที่สุดภายในวันที่ 30 พฤษภาคม ปรากฏว่าสินค้าได้ส่งไปเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน และสินค้าส่วนหนึ่งเป็นสิ่งไร้ค่า โจทก์ฟ้องจำเลยขอให้ยับยั้งการจ่ายเงิน ศาลตัดสินให้จำเลยชนะคดี โดยกล่าวว่าตั๋วแลกเงินที่ธนาคารผู้รับซื้อตั๋วแลกเงินรับรองแล้ว ยอมโอนไปยังผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายได้ ฉะนั้น เมื่อคู่สัญญาผู้ยื่นเอกสารเป็น ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่อยู่ภายใต้ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับเอกสารและมีสิทธิได้รับชำระเงินตามตั๋วแลกเงิน โดยไม่กระทบกระเทือนด้วยข้อต่อสู้ใด ๆ ที่คู่สัญญาในเลตเตอร์ออฟเครดิตจะหยิบยกขึ้นอ้าง

¹ (1975) 1 W.L.R. 315.

Megary J., in the Discount Records case, thought that such a party, being a holder in due course, should not be subject to disputes related to the documents and that he should be allowed to enforce payment of the bill of exchange without being affected by defences available to previous parties among themselves.

คดีที่สอง คือ คดี American Accord (1979)¹ ตัวแทนของผู้ขนส่งปลอม วันที่ในเอกสารใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) โดยปลอมวันที่ 16 ธันวาคม เป็นวันที่ 15 ธันวาคม ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่ามีการส่งสินค้าก่อนวันหมดอายุในเครดิต แต่ผู้ขายไม่ทราบถึงการฉ้อฉลดังกล่าว คดีนี้ศาลตัดสินว่า ธนาคารไม่จำเป็นต้องจ่ายเงิน ตามเครดิต ถ้าธนาคารใดทราบเกี่ยวกับการปลอมเอกสารหรือการยื่นคำขอให้จ่ายเงิน ที่กระทำโดยฉ้อฉล อย่างไรก็ตาม ในคดีนี้การฉ้อฉลไม่ได้เกิดจากการกระทำของผู้ขาย ธนาคารจึงไม่อาจปฏิเสธเอกสารที่ผู้ขายนำมายื่น ยิ่งกว่านั้น ธนาคารยังไม่อาจปฏิเสธ เอกสารอื่น ๆ ที่ถูกต้องตามเครดิต โดยอ้างว่าธนาคารทราบว่าเมื่อเอกสารฉบับหนึ่งบกพร่อง

¹ (1979) 2 Lloyd's Rep. 267.

Mocatta J. observed that "the bank ought not to pay under the credit if it knows that the documents are forged or that the request for payment is made fraudulently in circumstances where there is no right to payment." His lordship held, nevertheless, that as the fraud could be imputed to the sellers, it did not entitle the bank to reject the documents. Moreover, the bank could not reject a set of conforming documents on the basis of its knowledge that one of the documents was inaccurate in respect of a material particular. Such as inaccuracy would not, in itself, constitute fraud.

คดีที่สาม คือ คดี United City Merchants (Investment) Ltd. and Others V. Royal Bank of Canada and Other (1982) ¹ ในคดีนี้โจทก์เป็นบริษัทอังกฤษซึ่งทำสัญญาขายสินค้าแก่ผู้ซื้อในเปรู สินค้าส่งไปเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 1976 แต่ตัวแทนของผู้ขนส่งทราบว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตกำหนดให้ส่งสินค้าภายในวันที่ 15 ธันวาคม 1976 จึงได้ปลอมและฉ้อโกงโดยลงวันที่ในใบตราส่งสินค้าเป็นวันที่ 15 ธันวาคม 1976 ต่อมา โจทก์ยื่นตัวแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบแก่ธนาคารจำเลยเพื่อจ่ายเงิน ธนาคารจำเลยปฏิเสธเพราะ ได้พบว่าวันที่ในใบตราส่งสินค้าปลอมและสินค้าส่งไปภายหลังวันที่กำหนดไว้ในสัญญา โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ศาลตัดสินว่าโดยเหตุที่เอกสารใบตราส่งสินค้าปลอมโดยตัวแทนของผู้รับขน ไม่ใช่โดยผู้ขาย ธนาคารจำเลยจึงยังคงมีหน้าที่ในฐานะที่เป็นธนาคารผู้รับรอง เครดิตที่จะต้องจ่ายเงินแก่ผู้ขายตามจำนวนในเลตเตอร์ออฟเครดิต

¹ (1982) 2 All E.R.

Court held that :

Accordingly, since the shipping documents had been fraudulently completed by the shipping agent but not by the seller, the defendant remained under a duty, as the confirming bank, to pay to the seller and its assignee the amount due under the letter of credit.

จากคำวินิจฉัยของศาลอเมริกันและอังกฤษข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่า การฉ้อฉลจะยกขึ้นอ้างยันต่อคู่สัญญา คือ ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริตเท่านั้น แต่ถาเป็นผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่สุจริต กล่าวคือ ไม่ทราบถึงการกระทำปลอมแปลงหรือฉ้อฉลของตัวแทนผู้รับช้นหรือนายเรือ ดังนี้ ถือว่าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์นั้นเป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย (holder in due course) และศาลจะไม่สั่งยับยั้งการจ่ายเงินแก่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว

กล่าวโดยสรุป ในเรื่องการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบเป็นข้อยกเว้นของหลัก Independence ที่ว่าธนาคารเกี่ยวข้องกับเอกสารไม่ใช่สินค้า หลักข้อยกเว้นนี้ได้พัฒนามาจากคำพิพากษาของศาลอเมริกันในคดี Sztejn ซึ่งเป็นที่ยอมรับและนำไปใช้พิจารณาตัดสินคดีเกี่ยวกับ เลตเตอร์ออฟเครดิตในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกากันอย่างแพร่หลาย จึงควรพิจารณาถึงเรื่องการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบ ซึ่งอาจจะเกิดเป็นปัญหาขึ้นในศาลไทยด้วย และในที่นี้จะได้แยกพิจารณาเรื่องการฉ้อฉลในเครดิตที่มีเอกสารประกอบ โดยแบ่งแยกพิจารณาเป็น 3 ปัญหา คือ

1. ปัญหาว่า ธนาคารใดรู้ว่ามี การฉ้อฉลเกิดขึ้นในธุรกิจการค้าที่ใช้เครดิตที่มีเอกสารประกอบ เช่น ธนาคารเองจะปฏิเสธการจ่ายเงินตามเครดิตหรือไม่ เพราะเหตุใด
2. ปัญหาว่า ถ้ามีการฉ้อฉลเกิดขึ้นในธุรกิจการค้าที่ใช้เครดิตที่มีเอกสารประกอบ และผู้ซื้อขอให้ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน แต่ธนาคารไม่ยอมปฏิบัติตามโดยอ้างหลัก Independence ที่ว่าธนาคารเกี่ยวข้องกับเอกสารไม่ใช่สินค้า เพราะฉะนั้นธนาคารจึงมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินตามเครดิต เช่นนี้ถ้าผู้ซื้อจะขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจ่ายเงินตามเครดิตได้หรือไม่ เพราะเหตุใด ในส่วนนี้จะพิจารณาถึงช่องทางที่จะบังคับตามกฎหมายไทยได้อย่างไร
3. ปัญหาว่า ถ้าเครดิตที่มีเอกสารประกอบฉบับหนึ่งเป็น เครดิตหนุนเครดิต (Back - to - Back Credit) และผู้ขายคนที่ 2 กระทำการฉ้อฉลโดยผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนแรกไม่ทราบถึงการฉ้อฉลนั้น ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนแรกจะควรรับผิดชอบหรือไม่ ผู้ซื้อมีสิทธิที่จะขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจ่ายเงินตามเครดิตฉบับแรกหรือไม่ เพราะเหตุใด

สำหรับปัญหาแรกจะต้องแยกพิจารณาคือ ถ้าเป็นเอกสารปลอมที่ไม่ถูกต้องแท้จริง ธนาคารยอมปฏิเสธการจ่ายเงินตามเครดิตได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องสินค้าปลอม ส่วนเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต ธนาคารจะต้องจ่ายเงินทันทีโดยไม่คำนึงว่าจะมีการปฏิบัติถูกต้องตามมูลหนี้ในสัญญาเดิมหรือไม่ ในเรื่องเครดิตที่มีเอกสารประกอบทางปฏิบัติมีธนาคารเข้ามาเกี่ยวข้องกับควยอย่างน้อย 2 ธนาคาร คือ ธนาคารผู้เปิดเครดิต (Issuing Bank) และธนาคารผู้รับรองเครดิต (Confirming Bank) เมื่อผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ยื่นตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิตแก่ธนาคารผู้รับรองเครดิตเพื่อให้จ่ายเงินแล้ว ธนาคารผู้รับรองเครดิตมีหน้าที่ตรวจสอบเอกสาร หากเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเครดิต ธนาคารผู้รับรองจะจ่ายเงินแก่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ แล้วหักบัญชีกับธนาคารผู้เปิดเครดิตทันที ทางฝ่ายธนาคารผู้เปิดเครดิตก็จะหักบัญชีหรือเรียกเก็บเงินค่านาคาจากผู้ซื้อซึ่งเป็นลูกค้าของธนาคารอีกต่อหนึ่ง ในกรณีนี้ ธนาคารทั้งสองธนาคารดังกล่าวยึดถือตามหลัก Independence กล่าวคือ ธนาคารเกี่ยวข้องกับเอกสารไม่ใช่สินค้าและในทางปฏิบัติธนาคารได้บรรจุข้อความลงในแบบฟอร์มคำขอเปิดเครดิต และในเครดิตว่า " Except so far as otherwise expressly stated, this documentary credit is subject to the "Uniform Customs and Practice for Documentary Credits" (1974 Revision) International Chamber of Commerce (Publication No. 290)." ฉะนั้น Uniform Customs and Practice for Documentary Credit จึงเท่ากับเป็นข้อตกลงที่ผูกพันในระหว่างคู่สัญญาและทำให้ธนาคารได้รับยกเว้นความรับผิดชอบ

จึงสรุปได้ว่า แม้ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะได้รับแจ้งจากผู้ซื้อเกี่ยวกับการฉ้อฉลของผู้รับประโยชน์ ธนาคารก็ไม่อาจปฏิเสธการจ่ายเงิน เพราะถ้าธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินก็อาจถูกผู้รับประโยชน์ฟ้องร้องตามสัญญาเสตเตอร์ออฟเครดิตและอาจทำให้ธนาคารเสียหายหรือทำให้ขาดความเชื่อถือ เพราะฉะนั้น การที่ธนาคารจะปฏิเสธการจ่ายเงินโดยสมัครใจตามคำขอของผู้ซื้อจึงแทบเป็นไปไม่ได้

สำหรับปัญหาที่ 2 ที่ว่าถ้ามีการฉ้อฉลเกิดขึ้นในธุรกิจการค้าที่ใช้เครดิตที่มีเอกสารประกอบและผู้ซื้อขอให้ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน แต่ธนาคารไม่ยอมปฏิบัติตามโดยอ้างหลัก Independence ที่ว่าธนาคารเกี่ยวข้องกับเอกสารไม่ใช่สินค้า เพราะฉะนั้น ธนาคารมีหน้าที่จ่ายเงินตามเครดิต เช่นนี้ถ้าผู้ซื้อจะขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจ่ายเงินตามเครดิตได้หรือไม่ เพราะเหตุใด ในส่วนนี้จะพิจารณาถึงช่องทางที่จะบังคับตามกฎหมายไทยได้อย่างไร

ผู้เขียนมีความเห็นว่าการที่ผู้ซื้อจะขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจากการจ่ายเงินตามเครดิตนั้นควรจะทำได้เพราะข้ออ้างในเรื่องหลัก Independence ที่ว่าธนาคารเกี่ยวข้องกับเอกสารไม่ใช่สินค้านั้นไม่ควรยึดถือโดยเคร่งครัดในกรณีที่มีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้าที่ใช้เครดิตที่มีเอกสารประกอบ โดยเหตุที่แท้ที่จริงแล้วในทางปฏิบัติธนาคารผู้เปิดเครดิตก็เกี่ยวข้องกับสินค้าเช่นเดียวกัน ซึ่งจะเห็นได้จากคำพิพากษาของศาลฎีกาที่วินิจฉัยว่าสินค้าที่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ส่งมาย่อมเป็นจำนำไว้แก่ธนาคาร การจำนำในที่นี้เป็นผลจากข้อตกลงระหว่างผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตตามคำขอเปิดเครดิต และเนื่องจากไม่มีหลักกฎหมายใดที่จะบังคับในกรณีนี้ จึงอาศัยหลักเกณฑ์ในเรื่องจำนำตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาบังคับแก่กรณีจำนำสินค้าแก่ธนาคาร นอกจากนี้ ถ้าผู้ซื้อประสงค์จะนำสินค้าดังกล่าวไปขายยังท้องตลาด ผู้ซื้อจะต้องทำสัญญาทรัสต์รีซีพ (Trust Receipt) กับธนาคารเพื่อโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าไปให้แก่ธนาคาร และเมื่อผู้ซื้อนำสินค้าออกไปขายยังท้องตลาดแล้ว เงินค้ายขายสินค้านั้นถือว่าผู้ซื้อยึดถือครอบครองไว้แทนธนาคารและเพื่อประโยชน์แก่ธนาคารด้วย ฉะนั้น ธนาคารย่อมมีส่วนได้เสียในสินค้าและสัญญาซื้อขายอยู่ ธนาคารจึงไม่ควรอ้างหลัก Independence ที่ว่าธนาคารเกี่ยวข้องกับเอกสารไม่ใช่สินค้านั้นอ้างในกรณีที่มีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้าที่ใช้เอกสารประกอบได้

อนึ่ง แม้ธนาคารจะไม่ยกหลัก Independence ขึ้นอ้างเพื่อปฏิเสธคำขอของผู้ซื้อก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติธนาคารถือว่าเป็นสิทธิของธนาคารที่จะเลือกจ่ายเงินหรือไม่จ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ก็ได้ กรณีไม่ใช่หน้าที่ของธนาคารที่จะต้องทำตามคำขอของผู้ซื้อ เนื่องจากธนาคารมีสิทธิที่จะเลือกจ่ายเงินหรือไม่ก็ได้ ดังกล่าว ทำให้ผู้ซื้ออยู่ในฐานะที่เสียเปรียบมาก เพราะธนาคารย่อมจะเลือกที่จะจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ เนื่องจากธนาคารไม่ต้องการเสี่ยงที่จะถูกผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ฟ้องในกรณีผิดสัญญา เลตเตอร์ออฟเครดิตที่ทำไว้กับผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ ฉะนั้น จึงควรให้ผู้ซื้อที่มีสิทธิที่จะขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจากการจ่ายเงินตามเครดิตได้ ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ซื้อซึ่ง เป็นคู่สัญญา ฝ่ายหนึ่งในเลตเตอร์ออฟเครดิตด้วย และการที่ผู้ซื้อขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจากการจ่ายเงินตามเครดิตนี้ไม่ได้ทำให้ธนาคารเสียหายกลับเป็นประโยชน์แก่ธนาคารที่ไม่ต้องจ่ายเงินแก่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริต

อย่างไรก็ตาม ข้ออ้างของผู้ซื้อในอันที่จะร้องขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจากการจ่ายเงินตามเครดิต ควรจะต้องประกอบด้วยข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้ คือ

1. ได้มีการฉ้อฉลเกิดขึ้นในธุรกิจการค้าที่ใช้เครดิตที่มีเอกสารประกอบ
2. การฉ้อฉลนั้นนำมาซึ่งความเสียหายแก่ผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิต และเป็นการกระทำที่ให้ประโยชน์แก่ผู้ขาย หรือผู้รับประโยชน์ที่ไม่สุจริต

กรณีใดจะเป็นการฉ้อฉลในธุรกิจการค้าที่ใช้เครดิตที่มีเอกสารประกอบหรือไม่ ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป และเป็นภาระแก่ผู้ซื้อที่จะต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นโดยชัดแจ้ง อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ยื่นตั๋วแลกเงินไม่ใช่ผู้ทำการฉ้อฉล แต่เป็นผู้ทรงโดยชอบตามกฎหมาย (holder in due course) เช่น ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ยื่นตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบไปโดยสุจริตโดยไม่รู้ว่าตัวแทนของผู้รับขนทำการฉ้อฉล ปลอมแปลงเอกสาร ก็คงถือว่าผู้ขายหรือ ผู้รับประโยชน์สุจริตและธนาคาร

ต้องจ่ายเงินแก่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์เมื่อเขาได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดเงื่อนไขของเครดิต หรือถ้าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ได้ขายลคว์แลกเงินพร้อมเอกสารประกอบธนาคารผู้รับซื้อตัวแล้ว ทั้งนี้ ธนาคารผู้รับซื้อตัว (Negotiating Bank) ก็เป็นผู้ทรงโดยชอบตามกฎหมาย (holder in due course) ซึ่งได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกัน

อนึ่ง พึงสังเกตว่า การที่ผู้ซื้อจะขอให้สาละยั้งธนาคารจากการจ่ายเงินในกรณีที่มีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้าที่ใช่เครดิตที่มีเอกสารประกอบนั้น จะทำได้ต่อเมื่อผู้ซื้อได้ยื่นคำขอก่อนที่จะมีการจ่ายเงิน ซึ่งในทางปฏิบัติ ผู้เขียนยอมรับว่ามีน้อยมาก เว้นแต่ในเรื่องเครดิตค้ำประกัน (Standby Credit) หรือเครดิตที่ใช้ในการค้าภายในประเทศ

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้เป็นเพียงข้อสมมุติฐานตามหลักทฤษฎีโดยอ้างอิงตามหลักกฎหมายของศาลอังกฤษและศาลอเมริกันที่เห็นว่า ในกรณีที่มีการฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิต หรือเครดิตที่มีเอกสารประกอบ และผู้ซื้อได้ขอให้ธนาคารยับยั้งการจ่ายเงินแก่ธนาคารปฏิเสธ เช่นนี้ผู้ซื้อขอให้ศาลสั่งให้ธนาคารยับยั้งการจ่ายเงินได้ อย่างไรก็ตาม การจะนำหลักทฤษฎีดังกล่าวนี้มายังบังคับใช้ในศาลไทย กลับประสบปัญหาข้อข้องในเรื่องของทางบังคับของกฎหมาย กล่าวคือ

ตามหลักกฎหมายไทย การที่บุคคลใดจะเสนอคดีแพ่งต่อศาลนั้นจะต้องตกอยู่ในบังคับของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55 ซึ่งบัญญัติว่า "เมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้น เกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลใดตามกฎหมายแพ่งหรือบุคคลใดจะต้องใช้สิทธิทางศาล บุคคลนั้นชอบที่จะ เสนอคดีของตนต่อศาลส่วนแพ่งที่มีเขตอำนาจได้ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายนี้"

ฉะนั้น คดีแพ่งที่จะขึ้นสู่ศาลได้ จึงมี 2 กรณี คือ

1. กรณีที่มีการโต้แย้ง เกิดขึ้นเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลใดตามกฎหมายแพ่ง ซึ่งหมายถึงกรณีที่บุคคลฝ่ายหนึ่งอ้างสิทธิเหนือบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งบุคคลฝ่ายหลังปฏิเสธสิทธิของบุคคลฝ่ายแรกหรือมีฉันทนกล่าวอ้างสิทธิใหม่ของตนเอง การอ้างสิทธิหรือหน้าที่ดังกล่าว เป็นสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายแพ่ง กล่าวคือ มีบทบัญญัติในทางสารบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ทางแพ่ง เอาไว้ซึ่งจะเป็นประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายอื่นใดก็ตาม กรณีเช่นนี้ยอมเห็นได้ว่ากรณีที่บุคคลฝ่ายหนึ่งอ้างสิทธิก็เท่ากับยืนยันอ้างว่า บุคคลอีกฝ่ายหนึ่งมีหน้าที่ต้องปฏิบัติหรืองดเว้นการปฏิบัติ จึงเป็นเรื่องของคดีมีข้อพิพาทระหว่างบุคคลสองฝ่าย เรียกว่า "โจทก์" ฝ่ายหนึ่งและ "จำเลย" อีกฝ่ายหนึ่ง¹

ตัวอย่างคำพิพากษาฎีกาที่ถือว่ามีการโต้แย้งสิทธิ

คำพิพากษาฎีกาที่ 141/2484 (ระหว่าง นายบังอานล้ำ แซ่ปั้ง โจทก์
นายจันทุน คัตตะซุน จำเลย)

ผู้ขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ หากต้องมีสิทธิในที่ดินที่ขออนุญาตก่อนไม่ แม้ที่ดินที่ขออนุญาตจะไม่ใช่ที่ว่างก็ขอได้ แต่ผู้ขอจะต้องนำหนังสืออนุญาตของเจ้าของที่ดินยื่นพร้อมด้วยเรื่องราวที่ขอ

¹ ธานินทร์ กรัยวิเชียร, คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เล่ม 1, พิมพ์ครั้งที่สอง. (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2521) หน้า 7.

ในกรณีที่โจทก์ฟ้องขอห้ามมิให้จำเลยเข้าไปในที่ดิน โจทก์จำต้องแสดงสิทธิในที่ดินว่ามีอยู่อย่างไรก่อน แต่ในกรณีที่โจทก์ขอประทานบัตร คือสิทธิทำเหมืองแร่ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ ซึ่งให้สิทธิโจทก์ขอได้นั้น เมื่อจำเลยโต้แย้งขัดขวางก็เป็นเรื่องที่ทำให้โจทก์มีสิทธิฟ้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 101/2515 (ระหว่างบริษัทไซโยเคินรถจำกัดฯ โจทก์
นายประเสริฐ จันทรภูทับพวง จำเลย)

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 18 ซึ่งเป็นอธิบดีกรมตำรวจได้มีคำสั่งไปยังสถานีตำรวจท้องที่ให้ถอนแผนการจับกุมจำเลยที่ 1 ถึงที่ 17 โดยให้แย่งรับส่งคนโดยสารทับบนเส้นทางซึ่งโจทก์ เป็นผู้ได้รับอนุญาตจากทางการให้ประกอบการขนส่งประจำทางควยรถยนต์แต่ผู้เดียว เมื่อโจทก์แจ้งความขอให้ตำรวจจับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 17 มาดำเนินคดี ตำรวจไม่ยอมดำเนินการให้เพราะจำเลยที่ 18 มีคำสั่งถอนแผนการจับกุมจำเลยไว้ โจทก์จะได้ขอให้ศาลเรียกคำสั่งดังกล่าวมาประกอบการพิจารณาต่อไป ดังนี้ เห็นได้ว่าคำสั่งของจำเลยที่ 18 เป็นการโต้แย้งสิทธิโจทก์ ประกอบกับมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับคำสั่งของจำเลยที่โจทก์ขอให้เพิกถอนว่าเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2460 - 2461/2520 (ระหว่างนายชงชังซุน โจทก์
นายปรีชา กุมทพงษ์พานิช จำเลย)

ในกรณีที่ผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าอันเดียวกันหรือเกือบเหมือนกันหลายราย และนายทะเบียนได้มีหนังสือแจ้งให้ทำความตกลงกันเอง หรือนำคดีไปสู่ศาลแล้วไม่ได้รับแจ้งภายในกำหนดความขอลดตกลงกันหรือนำคดีไปสู่ศาล มาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 บัญญัติให้นายทะเบียนจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแก่ผู้ขอขึ้นมาก่อนผู้อื่น บทบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติว่าสิทธิที่จะนำคดีไปสู่ศาลเป็นอันระงับสิ้นไป

เจตนารมณ์ของกฎหมายเพียงเพื่อให้การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดำเนินไปโดยรวดเร็วเท่านั้น แม้นายทะเบียนจะได้ออกจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไปแล้ว ซึ่งทำให้บุคคลผู้ใดจดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นมีสิทธิใช้เครื่องหมายการค้าแต่ผู้เดียวตามมาตรา 27 ก็ตาม หากมีผู้สิทธิในเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้ดีกว่า ผู้สิทธิดีกว่าก็อาจขอให้ศาลเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้ได้ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 41 (1)

คำพิพากษาฎีกาที่ 1471/2521 (ระหว่างบริษัทเอสโซ่แอสแตนคาร์ค ประเทศไทย จำกัด โจทก์ นายคำริ น้อยมณี กับพวก จำเลย)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการแรงงานสัมพันธ์ ข้อ 75 ให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์พิจารณาคำร้องเกี่ยวกับการกระทำอันไม่เป็นธรรม โดยให้นำข้อ 15 ข้อ 16 มาใช้บังคับโดยอนุโลม หมายถึงนำมาใช้บังคับเท่าที่จะไม่เป็นการขัดขึ้นต่อการพิจารณาและวินิจฉัยชี้ขาดข้อกล่าวหา จะเห็นได้ว่ากรณีที่คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จะปฏิบัติตามข้อ 15 และ 16 นั้น นอกจากจะไม่เป็นการขัดขึ้นต่อการพิจารณาและวินิจฉัยชี้ขาดข้อกล่าวหาแล้ว ยังจะก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่กรณีทั้งสองฝ่ายด้วย เมื่อคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์มิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามวิธีการที่ประกาศกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดไว้ดังกล่าว คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จึง ไม่มีผลบังคับโจทก์

การที่จำเลยในฐานะคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์สั่งให้โจทก์ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยชี้ขาด ย่อมเป็นการโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55 แล้ว (นอกจากนี้ขอให้โปรดดู คำพิพากษาฎีกาที่ 23/2524, 884/2524, 2646/2524, 3176/2525 ซึ่งตัดสินว่าถือเป็นการโต้แย้งสิทธิตามมาตรา 55 ดังกล่าว)

ตัวอย่างคำพิพากษาฎีกาที่ยังไม่ถือว่ามีข้อโต้แย้งสิทธิ

คำพิพากษาฎีกาที่ 355/2492 (ระหว่างนายเจ็ง แซ่เอี้ยว โจทก์ กรมสรรพากร จำเลย)

ภาษีโรงค้าตามประมวลรัษฎากรนั้น เมื่อยังไม่มีการประเมินภาษีและไม่มีการ
อุทธรณ์ตามลำดับที่กฎหมายระบุไว้แล้ว ผู้ที่จะต้อง เสียภาษีจะนำคดีเกี่ยวกับภาษีมาฟ้องร้อง
ต่อศาลไม่ได้ เรื่องเช่นนี้ไม่ใช่เป็นกรณีที่จะฟ้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา 55

คำพิพากษานี้ที่ 1268/2493 (ระหว่างบริษัทอินเตอร์เนชันแนลส์ไฟลด์ จำกัด
โจทก์ กระทรวงการอุตสาหกรรม จำเลย)

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ได้เสนอขายกระดาษแก่จำเลย จำเลยได้สนองรับซื้อกระดาษ
นั้นตามคำเสนอของโจทก์แล้ว แต่ต่อมาบริษัทผู้ขายไม่ยอมทำสัญญาซื้อขายกระดาษกับโจทก์ ทำให้
โจทก์ได้รับความเสียหาย จึงขอให้ศาลแสดงว่าการกระทำระหว่างโจทก์กับจำเลยเป็นสัญญาจะ
ซื้อขาย มีผลผูกพันและบังคับได้ตามกฎหมาย ทั้งนี้ยังไม่เป็นเหตุผลที่โจทก์จะต้องมาขอใช้สิทธิ
ทางศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55 เพราะเป็นเรื่องขอให้แสดงว่า
ได้มีการตกลงจะทำสัญญาระหว่างโจทก์กับจำเลยแล้วหรือไม่เท่านั้น ถ้าโจทก์ยืนยันว่าได้มีการตกลง
กับจำเลยแล้ว และจำเลยกระทำผิดข้อตกลงอย่างใด โจทก์ก็ขอจะฟ้องร้องว่ากล่าวในทางนั้น
คดีเรื่องนี้จึงยังไม่เป็นมูลกรณีที่จะฟังฟ้องร้องกัน

คำพิพากษานี้ที่ 946/2505 (ระหว่างบริษัทเคียนทงวน (ประเทศไทย) จำกัด
โจทก์ กรมสรรพากร จำเลย)

โจทก์ฟ้องอ้างว่า โจทก์ได้สั่งซื้อสินค้าเครื่องอัดสำเนา "เทอร์โมแพคส์" จากต่าง
ประเทศเข้ามาจำหน่าย โดยโจทก์เห็นว่ามิใช่เครื่องถ่ายภาพหรือเอกสารอันต้องเสียภาษี
การซื้อภคภัณฑ์ตามกฎหมาย โจทก์ได้มีหนังสือสอบถามไปยังกรมสรรพากรจำเลย จำเลยได้
แจ้งมายังโจทก์ว่า เครื่องอัดสำเนาดังกล่าวเป็นภคภัณฑ์ประเภทที่ 5 (ข) ซึ่งต้องเสียภาษี
ภคภัณฑ์ตามประมวลรัษฎากร โจทก์ได้มีหนังสือทักท้วงจำเลยไปหลายครั้ง จำเลยก็คงยืนยัน
ความเห็นเดิม โจทก์จึงฟ้องจำเลยขอให้ศาลพิพากษาแสดงว่า เครื่องอัดสำเนาดังกล่าวไม่ใช่

โภคภัณฑ์อื่นจะต้อง เสียภาษีการซื้อโภคภัณฑ์ตามประมวลรัษฎากร ทั้งนี้ ยังถือไม่ได้ว่าฟ้อง เช่นนี้ มีมูลโต้แย้งเกิดขึ้น เกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55 เพราะจำเลยยังมีโต้เรียกเก็บหรือสั่งให้โจทก์เสียภาษี

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1041/2522 (ระหว่างบริษัทไทยอมฤตบรวิเวอริ จำกัด ฯ โจทก์ นางสาวอึนนา เยอร์เกนเซน กับพวก จำเลย)

โจทก์ฟ้องจำเลยโดยอาศัยเหตุตามมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ขอให้ศาลสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตราเสือของจำเลย โดยอ้างว่าจำเลยจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้โดยมิได้ตั้งใจสุจริตที่จะใช้เป็นเครื่องหมายการค้าทำให้โจทก์จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตราเสือไม่ได้ แต่กลับบรรยายฟ้องเพียงว่า เครื่องหมายการค้าตราเสือที่โจทก์ขอจดทะเบียนนั้นไม่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าตราเสือที่จำเลยจดทะเบียนไว้ ทั้งนี้ ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยโต้แย้งสิทธิของโจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2135/2523 (ระหว่างทางหุ้นส่วนจำกัด สหศิลาบางกอก ฯ โจทก์ กรมแรงงานกับพวก จำเลย)

จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นพนักงานตรวจแรงงานได้ทำคำเตือนถึงโจทก์ เพราะเห็นว่า โจทก์ฝ่าฝืนประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงานโดยไม่จ่ายค่าทำงานในวันหยุดแก่ลูกจ้าง คำเตือนนี้มีข้อความวินิจฉัยชี้ขาดอันมีผลทางกฎหมาย แม้จะกำหนดให้โจทก์ชำระเงินแก่ลูกจ้าง โจทก์หาจำต้องปฏิบัติตามไม่ การเตือนดังกล่าวจึงไม่เป็นการโต้แย้งสิทธิหรือหน้าที่ของโจทก์แต่อย่างใด และไม่ใช่วินิจฉัยที่โจทก์จำเป็นต้องใช้สิทธิทางศาลขอให้เพิกถอนคำเตือนของจำเลย โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง (นอกจากนี้ ขอให้ไปรศดู คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2400/2523, 884/2524, 3804/2524, 405/2524, 1627/2525 ซึ่งตัดสินว่าไม่ถือว่าเป็นกรณีโต้แย้งสิทธิตามมาตรา 55)

2. กรณีที่บุคคลใดจะตองใช้สิทธิทางศาล แม้วการดำเนินคดีแพ่งทั้งปวงเป็น เรื่องที่ตองใช้สิทธิทางศาลทั้งสิ้น ก็ความจะบังคับชำระหนี้กันเองมิได้ แต่กรณีการใช้สิทธิทางศาลในข้อนี้ หมายถึง กรณีที่บุคคลหนึ่งจะตองใช้สิทธิทางศาลจริง ๆ เพื่อให้ศาลแสดงสิทธิของตนตามที่ถูกกฎหมายบัญญัติทางแพ่งกำหนดไว้ ซึ่งในเรื่องนี้ได้เคยมีคำวินิจฉัยของศาลฎีกาที่อธิบายสนับสนุนหลักในมาตรา 55 นี้ ขอยกตัวอย่าง 2 คดี คือ

คำพิพากษาฎีกาที่ 1129/2496 (ระหว่าง นางงาม วาจาสำจ ผู้ร้อง
นายชาญ แคมทอง ฯ ผู้คัดค้าน)

การเสนอคดีไม่มีข้อพิพาท ต่อมักกฎหมายสนับสนุนให้ใช้สิทธิทางศาลจึงจะร้องต่อศาลได้

เสนอคดีไม่มีข้อพิพาทโดยไม่มีกฎหมายสนับสนุน แต่มีผู้คัดค้านเข้ามา ศาลชั้นต้นสั่งให้ดำเนินคดีไปอย่างคดีมีข้อพิพาทจนมีคำพิพากษาไปแล้ว ศาลฎีกาอาจถือว่าเป็นอันผ่านไปไม่แก้ไขก็ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ 995/2497 (นางเป็ลลิ่ง ชันอินงาม ผู้ร้อง)

การเสนอคดีต่อศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55 ต้องทำเป็นคำฟ้องในเมื่อมี ผู้โต้แย้งสิทธิเป็นคดีมีข้อพิพาทประการหนึ่ง หรือทำเป็นคำร้องในเมื่อมีความจำเป็นตองใช้สิทธิทางศาล โดยมีบทกฎหมายสนับสนุนไว้ชัดเจนเป็นคดีไม่มีข้อพิพาทประการหนึ่ง

ฉะนั้น กรณีที่บุคคลใดจะตองใช้สิทธิทางศาล จึงเป็นเรื่องของบุคคลฝ่ายเดียวเท่านั้น ไม่มีบุคคลอื่นเข้ามามีหน้าที่อันใดในคดี แม้แต่ตัวผู้ที่เป็นเหตุให้ตองมีการใช้สิทธิทางศาล ก็มีใ้อยู่ในฐานะผู้ถูกฟ้องตั้งในกรณีแรก เช่น การร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกของนายขาว ผู้ชายชนมตั้งนี้ นายขาวไม่ได้อยู่ในฐานะจำเลยหรือฐานะใด ๆ ทั้งสิ้น กรณีเช่นนี้เรียกว่าคดีไม่มีข้อ

พิพาท ซึ่งเกิดจากการที่บุคคลหนึ่งซึ่งเรียกว่า "ผู้ร้อง" เสนอคำร้องขอต่อศาลโดยลำพัง¹

ตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งวินิจฉัยถึงกรณีที่ใช้สิทธิทางศาลได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1495/2514 (นายพุด พยัคฆเดช ผู้ร้อง)

การร้องขอต่อศาลขอให้ตั้งผู้จัดการมรดกซึ่งจะต้องมีเหตุชักข้อหรือจำเป็นอย่างไรอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1713 วรรคแรก นั้น แม้คำคำร้องจะไม่อ้างเหตุชักข้อหรือจำเป็นไว้โดยชัดแจ้ง แต่ตามสำเนาพินัยกรรมของเจ้ามรดกทายคำร้องมีข้อความซึ่งพอถือได้ว่ามีเหตุชักข้อในการจัดการแบ่งปันมรดกที่ศาลจะต้องสั่งรับคำร้องไว้ดำเนินการต่อไป

พินัยกรรมของเจ้ามรดกยกทรัพย์สินตามที่ระบุไว้ให้แก่บุตร 8 คน และคฤหาษาทซึ่งเป็นบุตร 2 คน มีให้รับมรดก หรือมีข้อความเกี่ยวกับทรัพย์สินตอนหนึ่งว่า แยกห้ามมิให้แบ่งให้แจกกันกินกันใช้โดยความยุติธรรม ส่วนพี่ชายใหญ่มีหน้าที่ดูแลความเป็นไปในทรัพย์สินสมบัติให้คงอยู่และเสริมสร้างให้เจริญยิ่งขึ้น ข้อความในพินัยกรรมเช่นนี้เห็นได้ว่าจะจัดการมรดกตามพินัยกรรมให้เป็นไปโดยราบรื่นโดยยาก จึงพอถือได้ว่ามีเหตุชักข้อในการจัดแบ่งปันมรดกซึ่งทายาทมีสิทธิร้องขอศาลขอให้ตั้งผู้จัดการมรดกได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 349/2515 (ระหว่างนางทุเรียน เชี่ยวชาญ ผู้ร้อง
นางเลื่อน เชี่ยวชาญ ผู้ร้องคัดค้าน)

ผู้มีกรรมสิทธิ์ร่วมกับเจ้ามรดก ถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1713 ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องคัดค้านในกรณีที่มิใช่ผู้ร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2724/2515 (ระหว่างพันโทวิรัช อัมพช ผู้ร้อง นายสวน
กิ่งวาท ผู้คัดค้าน)

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 7 - 8.

ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ผู้ตายได้ทำพินัยกรรมตั้งผู้ร้องกับ น. เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตาย แต่ผู้ตายมีหรือเคยมีบัญชีเงินฝากในธนาคารต่าง ๆ การที่จะสอบสวนบัญชีเงินฝากธนาคารของผู้ตายเพื่อจัดการมรดก จะต้องมีคำสั่งของศาลก่อน ดังนี้ ถ้อยความมีเหตุขัดข้องในการจัดการตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1713 (2) แล้ว นอกจากนี้การที่ผู้ร้องกล่าวในคำร้องอีกว่า หากผลการไตสวนของศาลปรากฏว่าพินัยกรรมไม่สมบูรณ์ หรืออาจจะช่วยประการใดก็ตาม ไม่สามารถจะใช้ประโยชน์แห่งพินัยกรรมได้ ก็ขอให้ตั้งผู้ร้องเป็นผู้จัดการมรดกโดยไม่มียพินัยกรรม ซึ่งผู้คัดค้านก็ได้คัดค้านไว้ควยว่า พินัยกรรมของผู้ตายเป็นพินัยกรรมปลอม กรณีต้องควยมาตรา 1713 (3) ดังนี้ ผู้ร้องขอที่จะใช้สิทธิทางศาลขอให้ตั้งผู้ร้องเป็นผู้จัดการมรดกรายนี้ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1150/2517 (นางกิมเคว แซงจู ผู้ร้อง)

ผู้ใดมาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินมีโฉนดโดยการครอบครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 มีสิทธิยื่นคำร้องขอฝ่ายเดียวเพื่อให้ศาลไต่สวนแสดงว่าตนมีกรรมสิทธิ์เฉพาะส่วนในโฉนดนั้นได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 188

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 765/2518 (สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ฯ ผู้ร้อง)

ที่ดินตามตราจอง เป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตามพระราชบัญญัติจัดระเบียบทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์ พ.ศ. 2479 มาตรา 4 หรือไม ศาลเป็นผู้วินิจฉัยไม่ใช่เจ้าพนักงานที่ดิน สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ร้องขอถือกรรมสิทธิ์เป็นการถือแทนเพื่อประโยชน์ในการจัดการ ไม่ใช่ขอจดทะเบียนการได้ที่ดินตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 78 เจ้าพนักงานที่ดินจดทะเบียนลงชื่อผู้ร้องตามบทกฎหมายนี้ไม่ได้ ผู้ร้องขอให้ศาลไต่สวนมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง เป็นลงชื่อผู้ร้องในตราจองที่ตราว่าทำประโยชน์แล้วได้

ตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งวินิจฉัยถึงกรณีที่ใช้สิทธิทางศาลไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 28/2524 (ระหว่างนายวัฒนา คุรุสวัสดิ์กับพวก ผู้ร้อง
นายจรัส จรกา ผู้คัดค้าน)

ร้องขอเพิกถอนคำสั่งศาลที่สั่งให้เลิกมูลนิธิ ไม่มีกฎหมายให้สิทธิทางศาลในกรณี
นี้ได้และขอให้พิจารณาใหม่ก็ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 100/2524 (นายสมศักดิ์ คันธิวงศ์ ผู้ร้อง)

การร้องขอศาล เป็นคดีไม่มีข้อพิพาทต้องมีกฎหมายให้ร้องเช่นนั้นได้ ผู้ร้องขอให้ศาล
สั่งว่าตนเป็นคนเดียวกับนายสมศักดิ์ ไม่มีกฎหมายให้ทำได้ ใครโต้แย้งสิทธิของผู้ร้อง ๆ ก็
ฟ้องผู้เป็นคดีมีข้อพิพาทได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 157/2524 (นายชุมพล ศิลประจำพงษ์ ผู้ร้อง)

เพศของบุคคลธรรมดาตามกฎหมายรับรองและถือเอาตามกำเนิด หญิงตามพจนานุกรม
คือ คนที่ออกลูกได้ ผู้ร้องเป็นชายรับการผ่าตัดเปลี่ยนแปลงอวัยวะเพศ แต่ไม่สามารถมีลูกได้
ไม่มีกฎหมายให้ผู้ร้องขอเปลี่ยนแปลง เพศโดยใช้สิทธิทางศาล

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3340/2524 (พนักงานอัยการ กรมอัยการ ผู้ร้อง)

พนักงานอัยการจะร้องขอให้สิทธิทางศาลได้ก็ต่อเมื่อกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจ
และหน้าที่เท่านั้น การร้องขอให้เพิกถอนการขอจดทะเบียนการรับบุตรบุญธรรม เพราะผู้ให้
ความยินยอมมิใช่คู่สมรสกับส่วเนาะ เบี่ยนบ้านปลอมมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่ ประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ บรรพ 5 ที่แก้ไขใหม่มิได้บัญญัติให้อำนาจแก่พนักงานอัยการไว้จึงไม่มีอำนาจยื่น
คำร้องต่อศาล

(นอกจากนี้ ขอให้โปรดดู คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 220/2522, 680/2525, 3016/2525 ซึ่งตัดสินว่าเป็นกรณีใช้สิทธิทางศาลตามมาตรา 55 ไม่ได้)

เมื่อคดีแพ่งอาจขึ้นสู่ศาลได้เพียงสองกรณีเท่านั้น จึงไม่มีทางที่บุคคลใดจะเสนอคดีต่อศาลในกรณีอื่น เช่น การขอให้ศาลตีความกฎหมายสัญญา หรือเอกสารใด ๆ โดยไม่มีการพิพาทกันเลย ย่อมกระทำมิได้ แม้อุทธรณ์จะอ้างว่าเป็นการใช้สิทธิทางศาล ก็หาได้มีกฎหมายอนุญาตเช่นนั้นไม่ การใช้สิทธิทางศาลจะต้องอาศัยกฎหมายแพ่ง เป็นมูลฐานเสมอ¹

ด้วยเหตุนี้ ประเด็นที่จะพิจารณาต่อไปคือ ในกรณีที่มีการฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิต และผู้ซื้อขอให้ธนาคารยับยั้งการจ่ายเงินตามเครดิต แต่ธนาคารปฏิเสธ ดังนั้นถ้าพิจารณาคำหลักกฎหมายไทยแล้ว ผู้ซื้อจะนำคดีขึ้นสู่ศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55 ได้หรือไม่ ? และในกรณีนี้จะถือว่าเป็นกรณีที่ผู้ซื้อถูกโต้แย้งสิทธิหรือจะถือว่าเป็นกรณีที่ผู้ซื้อจะต้องใช้สิทธิทางศาล ?

ในประเด็นนี้ ผู้เขียนเห็นว่า กรณีไม่ถือว่าเป็นการโต้แย้งสิทธิของผู้ซื้อ เพราะตามนิติสัมพันธ์ระหว่างผู้ซื้อกับธนาคารนั้น ไม่มีกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือกฎหมายอื่นใดบัญญัติรับรองไว้ว่าธนาคารมีหน้าที่ระงับการจ่ายเงินในทันทีที่ผู้ซื้อยื่นคำขอให้ระงับการจ่ายเงินแก่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ ซึ่งจะถือว่าได้มีการโต้แย้งสิทธิของผู้ซื้อแล้ว ฉะนั้น เมื่อไม่มีกฎหมายสาระบัญญัติกำหนดเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาเอาไว้เช่นนี้ ก็ต้องถือว่าไม่มีการกระทำหรือทวนกระทำอย่างไร ๆ ของบุคคล อันเป็นเหตุให้ขัดหรือละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคลอื่นที่พึงมีพึงได้ตามกฎหมายและก่อให้เกิดสิทธิเรียกร้องแก่บุคคลอื่นนั้นขึ้น ซึ่งจะถือว่าเป็นการโต้แย้งสิทธิของผู้ซื้อ จึงสรุปได้ว่าการปฏิเสธของธนาคารดังกล่าวยังไม่เป็นการโต้แย้งสิทธิของผู้ซื้อ เพราะก่อนที่ธนาคารจะทำการจ่ายเงินตามเครดิต ความเสียหายแก่ผู้ซื้อยังไม่มี ซึ่ง

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 8.

ในที่นี้ขอเปรียบเทียบกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 355/2492 (ระหว่างนาย.จิ้ง แซ่เอี้ยว โจทก์ กรมสรรพากร ฯ จำเลย) ซึ่งศาลฎีกาวินิจฉัยว่า กรมสรรพากรสั่งให้เก็บภาษีคนขายอาหาร บนรถเสียบึ่ง ซึ่งไม่เคยเก็บมาก่อน โจทก์ผู้ขายอาหารจึงมีหนังสือคัดค้านต่ออธิบดีกรมสรรพากร อธิบดีสั่งว่าต้องเก็บ โจทก์จึงฟ้องขอให้ศาลแสดงว่าโจทก์ไม่ต้อง เสียภาษีเช่นนั้น ศาลฎีกาคัดสินว่าโจทก์จำเลยเป็นแต่โต้เถียง ขอกฎหมายกันยังไม่มีการประเมินภาษีตามประมวลรัษฎากร ยังไม่เป็นกรณีที่จะฟ้องร้องกันได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55

ในทำนองเดียวกัน ผู้เขียนเห็นว่าไม่ใช่กรณีที่ผู้ขอจะต้องใช้สิทธิทางศาล เพราะ กรณีที่บุคคลหนึ่งจะใช้สิทธิทางศาลจะต้องอาศัยกฎหมายสารบัญญัติทางแพ่งเป็นมูลฐานเสมอ และจะไม่ได้ฟ้องบังคับใครจึงไม่มีตัวจำเลย แต่การที่ผู้ขอจะขอให้ศาลยับยั้งการจ่ายเงินนี้ไม่มีกฎหมายสารบัญญัติที่จะอาศัยเป็นมูลฐานในการที่ผู้ขอจะใช้สิทธิทางศาล นอกจากนั้น การขอให้ศาลยับยั้งการจ่ายเงินในที่นี้จะคงฟ้องบังคับธนาคารเป็นจำเลยในคดีด้วย จึงไม่อาจยื่นคำร้อง อย่างคดีไม่มีข้อพิพาท

เมื่อไม่ใช่กรณีที่ถือว่ามีการ "โต้แย้งสิทธิ" และ "ใช้สิทธิทางศาล" เสียแล้ว ปัญหาว่า ผู้ขอจะขอคุ้มครองชั่วคราวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 254 (2) ในลักษณะที่ผู้ขอขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจ่ายเงินชั่วคราวนั้นก็ย่อมเป็นอันไม่เกิดขึ้น

ฉะนั้น แม้ตามหลักทฤษฎีจะยอมรับกันแพร่หลายว่า ควรให้อีกโอกาสแก่ผู้ขอที่จะฟ้อง ขอให้ศาลยับยั้งการจ่ายเงินกรณีที่มีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้าได้ก็ตาม แต่ปรากฏว่าในทางปฏิบัติ การที่ผู้ขอจะขอให้ศาลยับยั้งการจ่ายเงินคงกล่าวกลับมีปัญหาเพราะมีข้อขัดข้องในเรื่องช่องทาง บังคับของกฎหมาย ทำให้ผู้ขอไม่สามารถนำคดีไปสู่ศาลได้ เพราะ ไม่มีกฎหมายสารบัญญัติ กำหนดสิทธิและหน้าที่ของผู้ขอและธนาคารไว้โดยชัดแจ้ง ทำให้กลายเป็นกรณีที่ไม่มีกรณีโต้แย้ง สิทธิหรือไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้สิทธิทางศาลด้วย ดังนั้น หนทางเดียวที่จะเยียวยาแก้ไข ความเสียหายของผู้ขอในกรณีที่มีการฉ้อฉลในธุรกิจการค้าที่ใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตหรือเครดิต

ที่มีเอกสารประกอบ คือ การออกพระราชบัญญัติหรือกฎหมายพิเศษ เพื่อรับรองสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาโดยชัดแจ้งและให้โอกาสแก่ผู้ซื้อที่ถูกฉ้อฉลจากผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ฟ้องขอให้ศาลสั่งห้ามธนาคารจากการจ่ายเงินตามเช็คติดได้ ซึ่งจะกล่าวต่อไปโดยละเอียดในข้อเสนอนี้ในบทที่ 6

ปัญหาที่ 3 เกี่ยวกับเครดิตหมุนเครดิต (Back - to - Back Credit) ซึ่งเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับเครดิต 2 ฉบับ ที่แยกต่างหากจากกันเมื่อมีการฉ้อฉลในเครดิตชนิดนี้ กล่าวคือ เมื่อผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนที่สอง (Supplier) กระทำการฉ้อฉลโดยการปลอมแปลงเอกสารหรือสินค้าในส่วนของเครดิตฉบับที่ 2 แต่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนแรกไม่ทราบ ทั้งนี้ ผู้ซื้อจะขอให้ศาลสั่งยับยั้งธนาคารผู้เปิดเช็คจากการจ่ายเงินตามเครดิตฉบับแรก แก่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนแรกได้หรือไม่

ผู้เขียนมีความเห็นว่า ในกรณีที่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนแรก สุจริตไม่ทราบถึงการฉ้อฉลของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนที่ 2 แต่ประการใด ก็น่าจะถือว่า ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนแรกเป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย (holder in due course) ฉะนั้น เมื่อผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ยื่นตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบแก่ธนาคารผู้เปิดเช็ค ถ้าหากว่าเอกสารถูกต้องตรงตามเงื่อนไขของเช็คแล้ว ธนาคารผู้เปิดเช็คจะต้องจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบที่ผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนแรกนำมายื่น โดยทางฝ่ายผู้ซื้อไม่อาจขอให้ศาลยับยั้งธนาคารผู้เปิดเช็คจากการจ่ายเงินตามเช็คติดฉบับแรก เว้นแต่ผู้ซื้อจะโต้เถียงเกี่ยวกับการฉ้อฉลและได้ขอให้ศาลสั่งยับยั้งธนาคารผู้เปิดเช็ค (เครดิตฉบับที่ 2) ก่อนที่จะมีการจ่ายเงินตามเครดิตฉบับที่ 2 ซึ่งกรณีนี้เป็นไปยากมาก

อย่างไรก็ตาม เรื่องการฉ้อฉลในเครดิตหมุนเครดิต (Back - to - Back Credit) นี้ ยังไม่มีคำพิพากษาทั้งในศาลไทยและศาลต่างประเทศที่จะสนับสนุนความเห็นดังกล่าว แต่ผู้เขียนมีความเห็นว่า กรณีที่มีการฉ้อฉลโดยผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนที่ 2 ในเครดิตหมุนเครดิตนี้

น่าจะเทียบเคียงได้กับกรณีบุคคลอื่น ๆ นอกจากคู่สัญญาตามเลตเตอร์ออฟเครดิตกระทำการฉ้อฉล เช่น ผู้รับเหมารายย่อย หรือตัวแทนของผู้รับขน ซึ่งผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์ที่ได้นั้น ตัวแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบผู้สุจริตได้รับความคุ้มครอง ในที่นี้จะขอยกตัวอย่าง 2 กรณี

คดีแรก เป็นคำพิพากษาคดีของศาลอเมริกัน ในคดี Voest Alpine

International Corp. V. The Chase Manhattan Bank, N.A. v. Bank of Baroda (1982) ¹ ในคดีนี้ ผู้ซื้อขอให้จำเลยที่ 2 (Bank of Baroda)

เปิดเครดิตชนิคเพิกถอนไม่ได้ เพื่อซื้อสินค้าจากผู้รับประโยชน์ (Voest - Alpine International Corp) รวม 2 ฉบับ โดยให้ธนาคารจำเลยที่ 2 (The Chase Manhattan Bank, N.A.) แจกเครดิตและรับรองตัวแลกเงินของโจทก์ด้วย ในเครดิตกำหนดให้โจทก์ยื่นใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) อย่างช้าวันที่ 31 มกราคม 1981 โจทก์ยื่นตัวแลกเงินพร้อมใบตราส่งสินค้าที่ลงนามโดยนายเรือ ลงวันที่ 31 มกราคม 1981 ซึ่งแสดงว่าสินค้าส่งขึ้นเรือในวันที่ 31 มกราคม นั้นเอง ต่อมา จำเลยที่ 2 ตรวจพบว่า ในวันที่ 31 มกราคมนั้น เรือยังอยู่ที่ท่า ฉะนั้น วันที่ใบตราส่งสินค้าจึงไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง จำเลยที่ 2 แจงให้จำเลยที่ 1 ทราบ จำเลยที่ 1 ปฏิเสธการจ่ายเงิน โจทก์จึงฟ้อง เป็นคดีนี้ ศาลตัดสินว่าโจทก์ไม่ได้เตรียมใบตราส่งสินค้าขึ้นเอง แต่ใบตราส่งสินค้ากระทำโดยบุคคลอื่น (นายเรือ) ซึ่งไม่ใช่คู่สัญญาในเลตเตอร์ออฟเครดิต ฉะนั้น แม้ออกสารใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading) ลงวันที่ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง ก็ไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้รับประโยชน์ผู้สุจริตในอันที่จะขอขึ้นเงินตามเครดิตในฐานะที่เป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย (holder in due course)

¹ 81 Civ. 5601 (K T D) Aug. 4, 1982.

คดีที่สอง เป็นคำพิพากษาคดีของศาลอังกฤษ ที่ตัดสินในทำนองเดียวกันคือ

คดี United City Merchants (Investments) Ltd. and others V. Royal Bank of Canada and other (1982)¹ ในคดีนี้ โจทก์เป็นบริษัทอังกฤษทำสัญญาขายสินค้าแก่ผู้ซื้อในเปรู สินค้าส่งไปเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 1976 แต่ตัวแทนของผู้รับขนทราบว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตกำหนดให้ส่งมอบสินค้าภายในวันที่ 15 ธันวาคม 1976 จึงไปปลอมและฉ้อฉล โดยลงวันที่ใบตราส่งสินค้าเป็นวันที่ 15 ธันวาคม 1976 โจทก์ยื่นตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารประกอบธนาคารจ่ายเพื่อจ่ายเงิน ธนาคารจ่ายปฏิเสธเพราะใ้พบว่าวันที่ใบตราส่งสินค้าไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงและได้ส่งสินค้าภายหลังวันที่กำหนดไว้ในสัญญา โจทก์จึงฟ้อง เป็นคดีนี้ ศาลตัดสินว่า โดยเหตุที่เอกสารใบตราส่งสินค้าลงวันที่ไม่ถูกต้องโดยการกระทำของผู้รับขน ไม่ใช่การกระทำของผู้ขาย ฉะนั้น การลงวันที่ไม่ถูกต้องนั้นไม่กระทบกระเมื่อถึงสิทธิของผู้รับประโยชน์หรือผู้ขายที่สุจริตในอันที่จะขอขึ้นเงินตามเครดิต ในฐานะที่เป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายและธนาคารจ่ายจึงยังมีหน้าที่ในฐานะที่เป็นธนาคารผู้รับรองเครดิตที่จะต้องจ่ายเงินตามตั๋วแลกเงินแก่ผู้ขายตามจำนวนเงินตามเครดิต

ฉะนั้น กรณีที่บุคคลอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่คู่สัญญาในเลตเตอร์ออฟเครดิตทำการฉ้อฉล เช่นนี้ ไม่อยู่ภายในข้อยกเว้นเรื่องการฉ้อฉลเพราะผู้ขายไม่ทราบถึงความไม่ถูกต้องแท้จริงของการแจ้งวันที่ปลอมนั้น และผู้ขายเชื่อโดยสุจริตว่า สินค้าได้ส่งไปตามที่เครดิตกำหนด ดังนั้น ในทำนองเดียวกัน ในเรื่องเครดิตหมุนเครดิต (Back - to - Back Credit) ถ้าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนแรก (เครดิตฉบับแรก) สุจริตไม่ทราบถึงการฉ้อฉลของผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนที่ 2 แต่ประการใด ก็น่าจะถือว่าผู้ขายหรือผู้รับประโยชน์คนแรกเป็นผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายและมีสิทธิขอขึ้นเงินตามเครดิตได้ โดยทางฝ่ายผู้ซื้อไม่อาจยับยั้งการจ่ายเงินในกรณีนี้

¹

(1982) 2 All E.R.